Antifascistisk AKSJON

Mot rasisme, kvinneundertrykkelse kapitalisme og homofobi

Årgang 3 • Nummer 16 • November - Desember 1997 • 10 kroner

Temanummer:

To år siden nazistenes voldskampanje i Oslo

- ✔ **Carl Le Pen I Magen** -Norges rasistiske rykte i Europa
- ✔ **Edelweiss-piratene** - tyske antifascister mot Hitler
- ✔ **Combat 18 til Norge?**
- ✔ **AFA i Finland**
- ✔ **Nazistene kjeppjagd fra Oslo**

Antifascistisk Aksjon

NUMMER 16 ★ 1997
ISSN: 0806-8607

Dette bladet utgis 6 ganger i året av et redaksjonskollektiv innafor AntiFascistisk Aksjon og Blitz.

Antifascistisk Aksjon
Postboks 6689, St. Olavs plass
0129 Oslo
Tel: 920 33 659
Fax: 22 11 23 49

Postgiro: 0826 0738586
E-post: antifa@riksnett.no
AFAs WEB-magasin på Internett:
www.antifa.org

Ønsker du å bidra med leser- eller debattinnelgg, artikler etc, skriv til oss. Eller hvis du bor i Oslo, stikk innom Blitz, da du alltid kan treffe noen fra AFA der.
Vi er interessert i alle slags opplysninger om nazistene, det være seg avisutklipp, bilder, navn eller annet stoff. Har du noe for hånden setter vi pris på at du sender det til oss.
Ønsker du å annonsere i bladet så er det gratis, men forbeholdt folk og grupper som vi samarbeider med eller har noe til felles med.

Artiklene står for forfatteren(e)s egen regning og trenger ikke alltid samsvare med AFAs syn.

Husk vår antirasistiske tipstelefon: 920 33659

Tysk politi har helgardert seg mot oppviglere og annet pakk. Velkommen til det nye Europa.

Kjeppjag nazisvina!

Den 18. oktober var vi vitne til den første større ansamlingen av organiserte rasister og nazister i Oslo på veldig lenge. Nazistenes ukronede konge Tom Kimmo Eiternes hadde funnet ut at han skulle lede soldatene sine mot ANC oppgjør med de hvite apartheid-bødlene i Sør-Afrika. Selvfølgelig var dette kun et påskudd. Det egentlige målet var å forsøke og få fotfeste i Oslos gater. Nazistene har gang på gang blitt hindret i å etablere seg her. De har gått på det sviende nederlaget etter det andre. De nærmere 40 nazistene hadde heller ikke denne gangen en sjanse mot den store mengden av motdemonstranter som kjeppjaga nazisvina ut av byen. Den usedvanlig klønete Eiternes har aldri vært kjent for hverken sitt lynende intellekt eller skarpe strategiske vurderinger. Lørdag 18. oktober var selvfølgelig en seier for oss og alle andre som ikke vil se nazister marsjere i Oslos gater.

Men vi skal ikke glemme årsaken til, eller bakgrunnen for at blankskaller med hakekors og KKK-uniformer faktisk kan vise seg offentlig. Dagens rasistiske klima her til lands har for lengst vekket oppsikt i flere europeiske land. Den nye Krf-regjeringa akter ikke å rette på dette inntrykket og fortsetter der Thorbjørn Jagland slapp. Både tamiler og kosova-albanere står nå for tur til å kastes ut av landet. Mange har for lengst gått i dekning og flere vil følge. Norge er i dag blant de landene i Europa som tar i mot færrest flyktninger og asylsøkere.

Samtidig er vi blant Europas rikeste land med en oljeformue som bare vokser og vokser. Likevel har vi ikke råde til å ta i mot flere. Vi kaster heller rett og slett ut de vi har her fra før. Som våre lesere vil se av dette nummeret av Antifascistisk Aksjon tar heller ikke regjeringa eller det offentlige Norge det spesielt alvorlig at nazistene løper rundt i gatene med bomber, skytevåpen og kniver.

De siste åras nazistiske aktivitet har nærmest blitt en vane og det er få ting som overrasker. I framtidas mobiliseringer må vi aldri miste målet av syne og heller aldri kimse av hvor ille det faktisk er at organiserte nazister kan marsjere i Oslos gater.

Rasisme og fascisme splitter den aktive folkelige motstanden mot makteIitenes Europa. Framtidas antifascistiske bevegelse må stå samla mot nazistene og mot den statlige rasismen.

Carl le Pen I Hagen

Carl Ivar Hårlakk og fru Eli Katastrofeføner har igjen vært ute med sitt glansnummer - krokodilletårer, nervesammenbrudd og forurettede miner, kunstferdig dandert med lotion pour les cheveux - etter at TV2 formidlet Jean-Marie le Pens vennligste lykkeønskninger til nasjonalistvennene en Norvège.

Norsk presses maktslikkende redaktører sjangla seg bort til tastaturet for å være først med sin mediamoralske fordømmelse over TV2s uvanlig sannferdige innslag. I forbifarten ble Hagen utropt til noe i retning av norsk politikks største taktiker, nærmest en norsk statsmann, og derfor skal ingen sneglespisende fascist få si at de to gutta har felles rasisme. Hagen er nok en slags rasistisk spekulant, men han er norsk rasist, og da er det ikke så farlig! Intet tvilsomt froskelår skal få blande seg inn i selveste den noregske valgkampen — ansvarlig media må da slett ikke formidle denslags, det skulle ta seg ut...

I de store europeiske aviser og nyhetsstasjoner er ingen i tvil om hva slags kar Hagen er, og ingen av dem faller akkurat på rygg av beundring for at nok en kynisk politiker bruker det nasjonalistiske kortet for å grafse til seg makt. En nærmest unison verdenspresse har kommentert Hagens fremgang, rasisme og nasjonalisme til å være på høyde med Jörg Haider i Østerrike og den vennesæle hilseren fra Paris, Jean-Marie le Pen. De synes ikke noen av disse fysakkene er hverken sjarmerende eller store strateger, men simple menneskeforaktere av verste skuff.

Norges peneste par?

Den Kongelige Norske presse tar selvfølgelig til motmæle, det er jo likevel ingen som gidder lese norske aviser i utlandet... Verdenspressen har simpelthen misforstått... Hagen er jo en Norsk politiker, har de glemt OL på Lillehammer, Kon-Tiki og Fridtjof Nansen? Ingen utenlandsk bladsmører skal komme og sette hale på den norske grisen. Hagen er norsk, ikke rasist - forstå det! - fordømte paparazzispirer!!

Etnisk rensning

Hagen-sitater som «Et samfunn uten etniske minoriteter er et samfunn i harmoni» er ikke mindre stinkende på utaskjærs språk enn på norsk, og de driter jamt i om Jo Benkow har sagt det først. Bosniske kommentatorer i Sarajevos største avis Oslobodjenia vet så altfor godt hva disse ordene betyr. De har hørt dem før, og har måttet lide for ordenes innhold. Etnisk rensning betyr Hagens tale. Det var slike taler Jugoslavias «statsmenn» også begynte med, da de skulle tilrane seg makta.

Utenlandsk presse har merket seg den respekt Hagen etterhvert blir møtt med i norsk politikk. Helt korrekt påpeker de at norsk politikk har beveget seg langt til høyre. Hva ellers kan man si om en Jagland-uttalelse som: «Vi må respektere Carl I. Hagens velgere,» underforstått det gjelder å tilpasse sin politikk til deres rasisme, skal man vinne over 36,9% neste gang. For Fremskrittspartiet ble det enkelt som å stjele godterier fra småunger å stille i valgkamp mot politikere som i praksis fører deres politikk, men ikke tør å stå for det.

Rasistisk kannibalisme

Rasistpartiene Hvit Valgallianse og Fedrelandspartiet ble kun en liten munnfull for spekkhoggerne i Fremskrittspartiet. Fedrelandspartiet pådro seg 3601 stemmer på landsbasis, dvs. 1,5 promille av alle stemmene - omtrent like langt ute i svingen som Dianas sjåfør. Hvit Valgallianse oppnådde latterlige 430 stemmer, som er mindre en 0,2 promille - altså en politisk kraft omtrent som en lettøl. Kannibalene i FrP gnagde rasistpartiene ned til beinet, men disse ble bare innledende snacks i forhold til de store jafs de kunne gjøre i Arbeiderpartiet. Ap's fislete svar var desperat å unngå en konfrontasjon om flyktningepolitikken! Mang en utenlandsk kommentator har undret seg over norsk politikks uvilje mot å ta standpunkt til rasismen, og konkluderer med at det skyldes ryggesløshet og feighet.

(U)moralsk glidebane

Den moralske glidebanen i norsk politkk har den danske avisen Politiken merket seg: «Resultatet etter det norske stortingsvalget er skremmende. Her er det snakk om et samfunn som med olje og gass som drivkraft kjører på første klasse, men med valget er det kjørt direkte ned i en politisk og moralsk sump. Hvordan kan det ellers forklares at de norske velgerne har utpekt

Hagen sukket innstudert oppgitt at både han og fru Eli fikk "bakoversveis" av TV2 - det kunne han sikkert trenge mer av med den store månen han desperat forsøker å skjule med hentesveis og hårspray, og for fru Eli er det da desidert et fremskritt med bakoversveis.

det halvrasistiske Fremskrittspartiet til landets nest største (parti)...»

FrP burde være totalt fremmedkulturelle, sett i forhold til grunnverdiene i den humanismen Norge tidligere har bekjent seg til, men har dratt med seg resten av norsk politikk ned på laveste nivå av simpel stemmejakt uten noe ideologisk grunnsyn, slik at det har blitt akseptert å gå over både lik og medmennesker for å gå frem på gallupen. Noen annen konklusjon kan en vel ikke trekke av Arbeiderpartipolitikernes uvilje til å konfrontere FrPs rasisme i valgkampen. Direkte pinlig blir det når Ap's Tom Thoresen skjeller ut Høyres Lønning, som den eneste som var modig nok å ta opp FrPs rasisme, og avviser glatt utspillet som «kretsmesterskap i moralisme»(!). Enda pinligere blir det når en profilert antirasist som Anders Hornslien sier at han «ikke gidder» å diskutere innvandringspolitikk med FrP. Knehøner er et altfor pent uttrykk.

Den berlinske TagZeitung Taz sier de tslik: «Den 'positive' nasjonalismen som hjalp Norge til å bli selvstendig for mindre enn 100 år siden, stod sin prøve undernaziokkupasjonen. Dagens nasjonalisme slår om i ekstremisme.»

Avisen Standard som utkommer i Wien: «Rike, stakkars Norge - landet der populist Hagen angriper utlendinger som får norsk sosialstøtte og økonomisk hjelp, vel vitende om menneskelige svakheter: Jo mer man har, desto mindre er man villig til å dele med andre. Troll, vær deg selv nok?»

NRC Handelsblad i Amsterdam kommenterer: «Det høyreekstreme Fremskrittspartiet

Sjarmerende Carl Ivar på stemmejakt

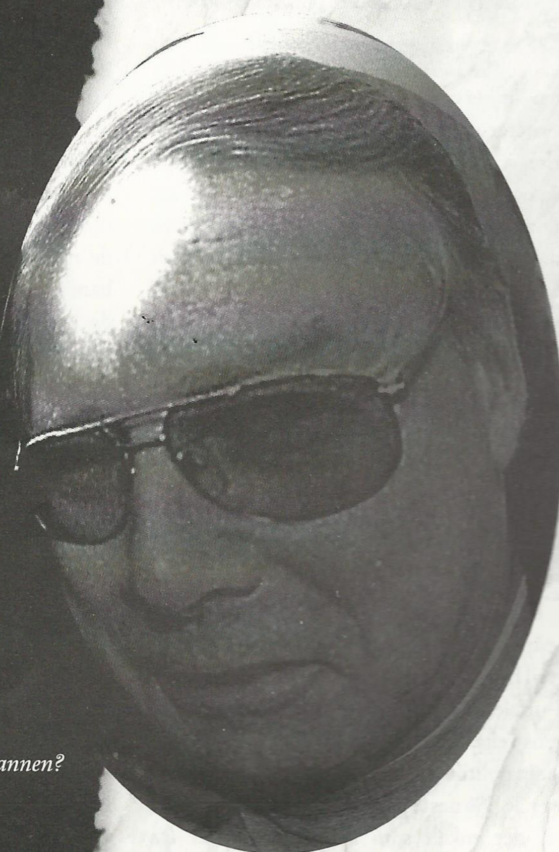
i Norge er svært populært... Er dette en reaksjon på de tradisjonelle politiske partier? Her er det drastiske forslag om skattelettelser, mot restriksjoner på alkoholkjøp og pornografi, ekstra støtte til pensjonistene, og først og fremst bildet av at det kommer 'mer enn nok' immigranter til dette landet. Denne politiske pakken gir folk det de vil ha og popularitet til Carl I Hagen fra det høyreekstreme Fremskrittspartiet.»

"Inte så gulligt"

ARD Weltspiegel i Tyskland sier: « Med sitt Fremskrittsparti er Carl I. Hagen den neststerkeste kraft i det norske parlamentet. Høyrepopulisten satser først og fremst på å avgrense Norge overfor «de fremmede». Med dette treffer han en stemning i landet. Utlendingene i Oslo har blitt ubekvemme.»

Pressebyrået Reuters unngår åpen kritikk, men sier likevel: «Norges ytre høyre-leder Carl Hagen [...] står for en karismatisk nasjonalisme som kritikere kaller en utvannet kopi av Frankrikes Jean-Marie le Pen og Østerrikes Jörg Haider.» Den svenske Expressen sier det mye tydeligere, under overskriften «Inte så gulligt längre», og fortsetter : «Innvandrarnas rädsla är en sanning om Norge. Det finns såklart flera. Majoriteten av norrmännen skulle aldrig få för sig att rösta på Carl I Hagen... Men (innvandrarna) ser en tydlig rasist i Hagen... För deras del har den norska nationalismen redan reducerats til etnicitet. Det känns rätt obehageligt»

Carl I Hagen mottok visstnok et hav av blomster, både fra Jarl i Portveien og politiske motstandere etter TV2s kameratslige hilsen fra le Pen. Hagen sukket innstudert oppgitt at både han og fru Eli fikk «bakoversveis» av TV2 — det kunne han sikkert trenge mer av med den store månen han desperat forsøker å skjule med hentesveis og hårspray, og for fru Eli er det da desidert et fremskritt med bakoversveis. Mer beklemmende er det hvordan norsk presse har okka seg på vegne av det norske rasist-kongeparet. Med en slik presse kan det bare være fire år igjen til de har vunnet halve kongeriket...

Stoler du på denne mannen?

Tyske soldater lager torturvideo

Den tyske regjeringa hadde i sommer store vansker med å bortforklare videoopptak som soldater i den tyske hæren hadde gjort av seg selv mens de utførte liksom-henrettelser og voldtekter. «Dette er ikke politisk motivert,» het det, samtidig som forsvarsdepartementet ga en av de deltagende soldatene sparken etter internasjonale protester. Vanlige tyskere ble konfrontert med scener som kan sammenlignes med Wehrmachts handlinger under Hitler, da Tysklands største avis Bild trykte stillbilder fra videoen på førstesida. Bildene viste blant annet «hengninger» og tortur av «sivile».

Det verste er likevel at militære offiserer visste om opptakene i over ett år, men valgte å holde kjeft om det. Soldatene fikk heller ingen reaksjoner derfra. Dette er den siste i en rekke skandaler som involverer den tyske hæren: Soldater som heiler, gjenger med soldater som på fritida torturerer utlendinger i Tyskland og offiserer som glorifiserer Det tredje riket. Man kan lure på hva det er som foregår i det tyske militæret...

FASCISTDEMO MOT MOSKÉ

Det nyfascistiske partiet Vlaams Blok i Belgia har startet en hatkampanje mot et nystartet islamsk kultursenter som blant annet inneholder en moské. Fascistene planla å holde en marsj i distriktet, men ordføreren valgte å forby den etter massive protester og mobilisering fra innvandrerorganisasjonene, lokalbefolkninga og ei samla venstreside. I stedet holdt Vlaams Blok en punktdemo foran rådhuset i Antwerpen. På tross av at partiet leide inn en haug med busser for å gjøre dette til en kjempemarkering, møtte bare 250 personer opp, noe som regnes som en gedigen flopp.

Natt til 18. juni gikk en kommando med ca. 15 nynazister til angrep på en kafé som brukes som møtested for anarkister og venstreaktivister. Nazistene kastet steiner gjennom vinduene, uten å vite at det befant seg omlag 20 personer i lokalet som selvfølgelig forsvarte seg. En av naziene, Peter Hendricks, ble alvorlig skadet i kampen. Han er valgt representant for Vlaams Blok i Hemiksem nær Antwerpen. Partiet påstod som vanlig at det ikke hadde noe å gjøre med angrepet. Har vi hørt den før?

(Antifa Netwerk Belgium)

Demo mot naziboksjappe

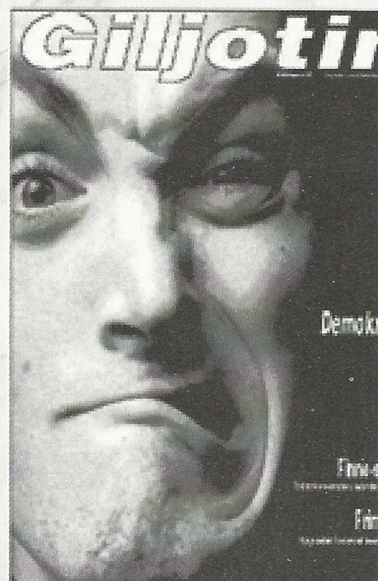
Homser, lesber, feminister og drag queens var de mest aktive under en demo mot ei naziboksjappe drevet av National Action i Melbourne, Australia i sommer. Det var homseorganisasjonen Queer Action som ledet demoen. Den prioriterer for tida arbeidet mot nazisme og rasisme, og de antifascistiske plakatene aktivistene bar i demoen var dekorert med rosa trekanter. Det mest populære slagordet var selvfølgelig: «Gay, Straight, Black, White, Same Struggle, Same Fight!» Demoen var en del av en langvarig kampanje mot økende organisering fra nazistenes side i Australia.

Arisk musikkfiasko

Britiske nazister hadde store forhåpninger til sitt eget arrangement «Aryan Music Fest» som skulle gå av stabelen i Coventry den 9. august. På plakaten stod en rekke naziband både fra Storbritannia, USA og Tyskland, og arrangørene håpet på en oppslutning på rundt 1000 tilreisende høyreekstremister fra hele Europa.

Slik skulle det imidlertid ikke gå. Godt detektivarbeid fra Searchlight Magazine gjorde at festivalledelsen ble avslørt og arrestert. Bandmedlemmer som ankom fra USA ble stoppet og sendt tilbake. Snuten brukte trafikkontroller som påskudd til å hindre tilreisende nazier i å fortsette fram til konsertstedet. Anti Nazi League mobiliserte stort i antirasistiske miljøer, og selv drev de overvåking av nazister som ennå ikke var blittt stoppet.

Den lokale snuten i Coventry gjorde derimot ingenting for å stoppe nazistene i å avholde en konsert på tross av massive protester. Ca. 150 nazier samlet seg til slutt og gjennomførte en meget amputert forestilling uten et eneste utenlandsk band.

SUOMALAINEN FASISMI

Et internasjonalt antifascistisk samarbeid har ikke behøvdes mer siden 30-tallet. Franske Front National strekker ut en hjelpende hånd til sine europeiske søsterpartier, og de nynazistiske bevegelsene i Europa deltar regelmessig på hverandres hvit makt konserter og demonstrasjoner. På vår side har det antifascistiske samarbeidet i Norden fungert utmerket i mange år. Våre internasjonale kontakter bør først og fremst baseres på rammene av et praktisk samarbeid med nabolandene. Finland er nettopp et slikt naboland. Noen nordiske antifascister var nylig på besøk hos våre skandinaviske kamerater...

I august tok tre aktivister fra den finske anarkistfederasjonen SAL (Suomen Anarkistiliitto) i Helsinki initiativet til opprettelsen av en landsomfattende antifascistisk organisasjon, kalt Antifa. Over 100 personer kom på det første møtet i Helsinki, og på organisasjonens første demo, Krystallnatta 1993, kom over 1000 deltagere. Forutsetningene for Antifa så bra ut. De grunnleggende aktivistene var militante, og de ønsket en utvikling av Antifa lignende AFAs i de andre skandinaviske landene. Ved ett tilfelle under Krystallnatt-demonstrasjonen konfronterte 500 militante antifascister (mest hip-hop ungdommer) 25 nazier og rengjorde bokstavelig talt Helsinkis gater for fascister.

Antifas framgang gikk ikke ubemerket hen. På et tidlig stadium ble interessen til de politiske ungdomspartiene på venstresida vekket. Antifas åpne organisasjonsform og aktivistenes vilje til å skape en virkelig "masseorganisasjon" tillot alle krefter å bli med i organisasjonen. En gang i midten av 1994 kom Antifa under "kontroll" av det finske kommunistpartiets ungdomsforbund. På samme tid begynte Antifa å få en mere pasifistisk linje, og det militante preget ble vasket bort. Antifa søkte om penger fra den finske staten og organisasjonen ble byråkratisert. Mange av de opprinnelige aktivistene i Antifa har siden trukket seg ut av organisasjonen.

En gang til

Tre år senere har kommunistene ikke lenger noen større "interesse" for Antifa. De fleste medlemmene har trukket seg ut av organisasjonen og Antifa i Helsinki består nå bare av et titalls aktivister. En antirasistisk demonstrasjon i Helsinki i dag kan samle toppen 300 deltagere. Om det finnes noen risiko for konfrontasjoner med nazister, kan man bare forvente ca. 30 overbeviste anarkister... Av de Antifa-medlemmene som deltok i solidaritetsarbeidet for det tyske Autonome Antifa (M) i Göttingen (i forbindelse med rettssakene mot antifascistiske aktivister der), er det bare en SAL-aktivist igjen. De andre deltar bare i utkanten av kulturarbeidet. I dag driver Antifa mest med propagandavirksomhet og staten betaler fortsatt regninga. Mange av de aktivistene som finnes innenfor Antifa rundt om i landet, er også organiserte innenfor SAL, men de arbeider innenfor Antifas nåværende begrensninger. Dette betyr at det finnes en voksende interesse for en ny militant antifascistisk organisasjon i Finland.

På SALs landsomfattende møte våren 1997 ble det bestemt å starte en ny antifascistisk gruppe - Antifascistisk Aktion - Finland. Det ble bestemt at AFA-Suomi skulle være en sluttet, revolusjonær organisasjon som bruker militante metoder for å bekjempe den voksende finske nazibevegelsen, og da særskilt deres voldsutøvelse. En arbeidsgruppe ble oppretta og i juni kom det første nummeret av AFA infobladet - Vastaisku. Det er tenkt at bladet skal være det første steget i gjenopprettelsen av den militante antifascistiske motstanden i Finland. Det første nummeret inneholder en del ideologiske forklaringer, nyheter fra den antifascistiske kampen og en god del research og

SAL-aktivister med dagens trofé

informasjon om aktive finske nazister. AFA ser seg selv som en komplementering til de eksisterende organisasjonene Antifa og SAL.

Politiets barn

I Danmark, Norge og Sverige har nazibevegelser hatt en viss framgang ved bruken av rasisme og ved å bedrive hetskampanjer mot innvandrere og flykninger. Som vi vet har regjeringene i disse landene gjort mange rasistiske krav fra høyreekstreme til nåværende statlig praksis. Finland har derimot lenge hatt en steinhard flykninge- og innvandringspolitikk og tar imot det laveste antallet flykninger i hele Europa. De innvandrerne som finnes, er nesten utelukkende fra andre europeiske land. Derfor har de finske nazistene ikke kunnet bruke den utbredte rasismen i Finland i like stor utstrekning som sine skandinaviske kamerater. Men det betyr ikke at de har latt flyktningene i Finland, for det meste somaliere, være i fred.

I østfinske Joensuu er naziproblemet mest merkbart. For en kort stund siden fantes det en stor somalisk befolkning, på ca. 600 personer i byen. Men etter en enorm hetskampanje og mye gatevold har de fleste somalierne flyttet, de fleste til Helsinki. I dag finnes det ca. 100 somaliere igjen i Joensuu. Politiet har vist vilje til å ta fatt i problemet, og den allmenne innstillingen er likegyldighet overfor den økende rasistiske volden. Research på Joensuus nazibevegelse har vist at mange av de naziene som har blitt arrestert for ulike voldsgjerninger, faktisk er sønner av politimenn i området. Derfor har mange av de alvorlige sakene endt opp med små reprimander, og resonnementet er det gamle vanlige - det er bare guttestreker. Den offentlige politistatistikken over høyreekstreme og fremmedfiendtlige lovbrudd i Finland for 1996 er bare på 38 saker. Disse fakta kan gi en viss troverdighet til ryktene som finnes om en høyreekstremistisk organisasjon innenfor det finske politiet - de såkalte "Hvite Riddere".

Helsinki skins

I Helsinki finnes det ca. 100 rasistiske boneheads og et antall aktive nazister som fungerer som ledere. Nazistene har et lokale som heter "Klubb 88" som er åpen for "alle skinheads," uansett deres politiske overbevisning. Faktum er at det finnes nesten bare rasistiske skinheads i Helsinki. "Original skins" er sjeldne, og de homseskins som finnes, føler seg vel neppe velkomne. Klubb 88 har eksistert siden sommeren 1996 og er i realiteten en utilgjengelig bunker i et arbeiderklasseområde. Før Klubb 88 ble starta hadde nazistene et annet lokale, som brant ned i løpet av vinteren 1996 under "suspekte" omstendigheter (som fremdeles er uoppklarte). Det har bidratt til at nazister i Helsinki har stor respekt for SALs kontor (som ligger ca. fem minutters gange fra naziklubben) og den finske anarkistbevegelsen generelt. Klubb 88 blir antakelig finansiert av ulovlig ølsalg, og det går også rykter om at man kan kjøpe amfetamin i lokalet. Et visst samarbeid mellom nazistene og MC Finland (Hells Angels) har også blitt kartlagt.

Nazistene står sterkest i området Kontula i Øst-Helsinki. Der bor det ca. 50 uniformerte nazier. Det finnes også mange yngre nazzer i forstaden Korso i det nordlige Helsinki. Den største faren disse utgjør, er som en trussel på gatene, og brutale slagsmål og mishandling er ikke uvanlig. I det sentrale Helsinki holdes nazistene i sjakk av "upolitisk" hip-hop ungdom. Nylig dro ca. 50 nazier med buss til et område i Helsinki med mange somaliere for å gjøre opp med sine "rasefiender". Konfrontasjonen endte da ca. dobbelt så mange somaliere kjeppjagde naziene fra bydelen. Politiet gjorde ikke sitt nærvær bemerket før de begynte å arrestere somalierne. Ved et senere tilfelle ble to nazister knivstukket utenfor Klubb 88 i en hevnaksjon. Selv om det finske samfunnet ikke vil innse at de har et nazi problem har noen av de ledende nazistene havnet i fengsel for ulike saker. De fleste for vold, men noen sitter til og med for skadeverk på en jødisk kirkegård.

Klubb 88, nazistenes tilholdssted i Hel

Finske sekter

I Finland, som i resten av verden er Hvit Makt musikk et viktig moment i den nazistiske bevegelsen. Siden 1995 har finske nazister organisert ca. to nazikonserter hvert år. En Hvit Makt konsert i Finland kan samle ca. 150 deltakere som betaler rundt 150 mark per billett. Mange finske nazister reiser til Sverige for å se sine favorittband. To konserter har blitt holdt på restauranten Rodehouse i Åbo (Turku). De finske nazistene har mange internasjonale kontakter, og band fra Sverige, Tyskland og Canada har holdt konserter i Finland. I juni gikk den første nazikonserten i Helsinki av stabelen, det svenske viking rock bandet Ultima Thule og det finske nazibandet Mistreat (dømt av den svenske staten for hets mot folkegruppe, den svenske rasismeparagrafen) spilte. Det var de samme som organiserte denne konserten, som har arrangert alle de andre. Iblant har arrangørene benyttet seg av Blood & Honour navnet, men det virker som de har klart å holde seg utenfor den internasjonale konflikten mellom Blood & Honour og Resistance.

Det største høyreekstreme partiet i Finland er IKL (Isänmaallisen Kansallisiiton), som betyr det Nasjonale Patriotiske Partiet og ledes av den 53 årige Matti Järviharju. Dette partiet har hatt mange internasjonale kontakter, bl.a. med Sverigedemokraterna og Le Pens Front National. Hver sommer holder partiet en marsj i en avsides finsk by, i fjor var de i nordfinske Mikkeli. Der deltok en gjest fra Franske FN, men det var bare ca. 20 nazier som demonstrerte. Derimot ble det en markant økning i den nazistiske gatevolden i byen etter IKLs besøk. I det siste Europa Parlaments valget fikk IKL bare 1700 stemmer.

Det finnes en mengde andre små patetiske høyreekstreme partier i Finland. I Lahti finnes Kansallinen Rintama (det Patriotiske Høyre) med Väinö Kuisma (en tidligere satanist) i spissen, og i Åbo finnes Pro-Patria med 30-årige bonehead Rami "Juice" Leskinen som leder. Men den merkeligste av dem alle er den selvutnevnte finske Führeren Mark Parland med sitt enmannsprosjekt (Konsum chauvinistiska!) "Blå-Hvit klubb". Parland har nylig blitt dømt for hets mot folkegruppe (rasismeparagrafen) for sine angrep på jøder i bladet sitt "Blå-Hvit Stolthet". Det finnes også noen få nazistiske akademikere i Vinterkrigens Historiske Forbund, som gjerne ville demonstrere 6. desember - Finlands uavhengighets dag - men på denne tiden av året er det så kaldt i Finland at ingen demonstranter møter opp...

Hva bør gjøres

I Finland finnes det mange muligheter for å drive en framgangsrik antifascistisk kamp. Nazistene er relativt få og uorganiserte, og det finske politiet er ikke vant med verken militante aksjoner eller politisk motivert fysisk konfrontasjon. Dessuten finnes det en etablert (men fremdeles svevende) antifascistisk propagandaorganisasjon i Antifa og mange militante antifascister å hente innenfor SAL og blant byens hip-hop ungdommer. Det som mangler er nye idéer og inntrykk. Det ekstremt begrensede finske språkområdet forhindrer mye av den kontakten og meningsutvekslingen med andre europeiske land som vi i det øvrige Norden tar for gitt. AFA-Suomi kan lett hente inspirasjon og kampglød ved å delta i det nordiske samarbeidet.

AFA-finland kan kontaktes via E-mail på:
Vastaisk@hotmail.com

Eller gjennom :
SAL
PL 102
SF-00811 HELSINKI
Finland

Edelweiss Piratene

Det gjengse historiske bildet av nazi-Tyskland er et land hvor antifascismen i hovedsak ble utryddet allerede i 1933, og hvor resten av tyskerne enten tilpasset seg som best de kunne, eller gladelig marsjerte sammen med Hitler. Men det fantes faktisk noen som innad i Tyskland desperat gjorde motstand mot nazismen hele krigen igjennom, og som fremdeles blir usynliggjort og fortiet som kriminelle. Vi skal møte Swingungdommen, Edelweißpiratene og vår venn Bart Schink.

Historieskriving er ikke nøytralt, og mange hensyn har blitt tatt når et så betent emne som tyskernes forhold til Hitler og nazismen skulle beskrives. Enklere ble det ikke av at det etter krigen faktisk fantes to Tyskland, som motpoler både i historien og den kalde krigen. Beskrivelsen av tysk motstandskamp mot nazismen er derfor ofte preget av kaldkrig logikk og ideologikampen mellom DDR i øst og BRD i vest. Øst-Tyskland var naturlig nok stolt av kommunistenes antifascistiske kamp i mellom-krigstiden, til tross for at arbeiderbevegelsen nærmest lå med brukket rygg etter det tyske revolusjonsnederlaget — men noe mindre tydelige på hvorfor kommunistene hadde vært mest opptatt av å bekjempe sosialdemokratene under benevnelsen sosialfascister, og i tillegg forfølge trotskister, anarkister og egne avvikere i større grad enn å organisere den felles interessen av å bekjempe nazismen. Først i 1932 kom initiativet til en Antifascistisk Aksjon (AfA), med formål å samle den splittede venstresiden til kamp mot fascismen, men da var det allerede for sent.

Vest-Tyskland hadde på sin side av Muren ikke så mye å vise til av tysk antifascistisk kamp utenfor kommunistpartiet. Sosialdemokratene hadde vært totalt passive i å forsvare det som faktisk fantes av demokratiske rettigheter i Weimarrepublikken, og mer opptatt av å utmanøvrere kommunistene med de skitneste maktmidler. De var også svært skeptiske til AfA-gruppene, og betraktet dem mer som dekkmanøvrer for kommunistene enn en livstruende nødvendighet for å stoppe nazistene. Den sosialdemokratiske fagbevegelsen brukte heller ikke sin styrke til generalstreik mot de nye nazistiske makthaverne i 1933, men var mer enn raske til å tilpasse seg den nye korporative statsmakt med arbeidsgiverne og arbeidernes representanter under samme tak. Og de borgerlige partiene hadde om mulig enda mindre å skryte av, med sin åpenbare flørt med Hitler som «nasjonens redningsmann».

Obersten

Med USAs kritikk av tyskerne for passivitet overfor nazismen og jødeutryddelsen, fant Vest-Tyskland det nødvendig å pusse støvet av den mest reaksjonære delen av motstanden mot Hitler, for å bevise at de faktisk hadde gjort noe — selvfølgelig uten å måtte kreditere kommunistenes motstand. Derfor ble Oberst Grev Schenk von Stauffenberg kanonisert og helgenforklart som selveste «samvittighetens oppstand». Von Stauffenberg var lederen for den offisersgruppen som forsøkte å drepe Hitler i et bombeattentat den 20. juli 1944. Inntil USAs kritikk hadde von Stauffenberg i hovedsak vært ansett for å være en landssviker, som hadde forsøkt å drepe landets führer i en krigssituasjon. Offiserene rundt von Stauffenberg var neppe noen frihetshelter eller motstandere av jødeforfølgelsen, men heller representanter for de dypeste reaksjonære delen av det gamle føydale, adelsstyrte Tyskland, først og fremst opptatt av å stoppe krigens trussel mot deres privilegier og det forsmedelige krigsnederlaget de så ville komme. Hvis Hitler ble fjernet, kunne de kanskje redde godsene, stjernene og vinklene sine gjennom å inngå en fredsavtale med de allierte.

Hvite Rose

Det var betydelig motstand mot å gjøre von Stauffenberg til frihetshelt, men med litt hjelp av Hollywood kunne han også brukes. Mye mer sympatiske og mer tilpasset Vest-Tysklands nye tid var studentgruppa «Hvite Rose». De hadde, på moralsk og filosofisk grunnlag, kommet til at nazismen var forbrytersk, og gikk inn for passiv motstand og informasjon mot landets krigsovergrep. I løpesedler oppfordret de tyskerne til å kaste av seg det nazistiske åk og la borgerlige frihetsrettigheter danne grunnlaget for det nye Europa. «Hvite Rose» fikk oppslutning ved en rekke universiteter, men var sårbare på grunn av sin idealistiske motstand. Initiativtagerne, søskene Hans og Sophie Scholl og deres lærer i filosofi Kurt Huber, ble hurtig arrestert, torturert av Gestapo og henrettet i 1943.

De anderledes tyskere

Under hele nazi-tiden fantes det flere aktive motstandsgrupper, men i den ideologiske krigen mellom øst og vest har de ikke blitt funnet verdige til å bli noe annet enn fotnoter i historien. Øst-Tyskland ønsket ingen som kunne overskygge kommunistenes motstandskamp i førkrigstiden og Sovjets innsats under krigen, og Vest-Tyskland ønsket slett ikke å trekke frem aktive frihetskjempere som kunne minne det minste om kommunisters og antinasjonalisters motstand. Ved siden av jødene, sigøynerne, homofile, kommunister, anarkister, sinnssyke og psykisk utviklingshemmede, var det grupper av»anderledes» ungdom som måtte bære de største ofrene i nazi-tiden.

Swingin' Berlin

Det glemmes ofte at hovedstaden Berlin før nazitiden var Europas feteste by, med gang i gatene og svingende kulturliv — et slags ungdomskulturelt London, San Fransisco eller Paris — så fjernt fra alt som har med nazisme, rasisme, marsjtakt og overmenneskétenkning at det nå virker fullstendig absurd hvordan Hitler kunne ensrette denne sydende metropolen så hurtig. Berlin var en magnet for all europeisk motkultur, dengang også. Forfattere, kunstnere og filmmakere strømmet til, og byen sydet av spennende aktiviteter. For eksempel flyktet mange engelske homser i mellomkrigstiden til Berlin for å komme vekk fra britisk moralisme og forakt, og den tyske undergrunnsscenen var femti år foran resten av Europa. I løpet av bare ett år med nazisme var det meste utryddet. Selvfølgelig er dette et uttrykk for hvor svakt «motkultur» står alene, men også at de antifascistiske motkreftene var for dårlig organisert.

Swing-Heil provoserte vettet av korrekt heilende HitlerJugend.

Ugress

Noe ugress overlevde heldigvis. Påleggene for det «nye unge mennesket» ble aktivt sabotert av mange. HitlerJugend ble møtt med den dypeste forakt av alternativ ungdom, og uniformeringen av musikk, klær og hår ble latterliggjort og undergravd. Men nazi-galskapen ble satt i system med brutalitet og lover. Jugenddienstplichtverordnung (Ungdomstjenestepliktforordningen, smak på ordet!) beordret tjenesteplikt for alle i alderen 10 til 19 år i HitlerJugend. Her skulle disiplinerende aktiviteter som sport, skyting og soldatforberedelse sikre underordning til Førerprinsippet, og knesette lydighet i alle sammenhenger. «Rase-kunnskap», nasjonale legender og NSDAPs historie skulle være i alles tanker. Den absolutte lydighet, spionasje mot familie og venner og plikt til å tyste gjorde at nazistene kunne bruke ungdom som en viktig del av sitt kontrollapparat. Unge kvinner skulle i tillegg stå til tjeneste i frivillig sykepleiertjeneste og etterhvert også inn i militær utdannelse som sivilt luftforsvar og helsetjeneste ved fronten, men hovedoppgaven var selvfølgelig underordning i forhold til mannen, husmortjeneste og forberedelse til å føre den ariske rase videre. I ungdommens motkultur utgjorde derfor «anderledes» kvinner en viktig del.

MusikalischeGangster-Ban-

Musikken ble som så ofte i motkultur, et viktig samlingspunkt. På tredvetallet var jazz og swingmusikk det mest provoserende uttrykk for ungdomskultur en overhode kunne tenke seg. Forbud mot swingmusikk kom som en naturlig fortsettelse av nazistenes aksjoner mot all «entartet» — utartet kunst. Men swingmusikkfansen, Swing-Jugend, lot seg ikke stopp av et latterlig forbud — It don't mean a thing, if it ain't got that Swing. De fortsatte å danse og hilste med et friskt «Swing Heil»(!) ute på byen. SwingJugend var i hovedsak et storbyfenomen, med ungdom mest fra middelklassen. De var opptatt av sine amerikanske 78-

Ernst Thaelmann, leder for det tyske kommunist-partiet og sentral i tyske AFA på 30-tallet, gjør rødfront-hilsen.

plater, spilte i swingband og digga jazz og arrangerte swingparties, men mobba også veltilpassede HitlerJugend i full uniform så mye de kunne. I dag ville de kanskje vært en slags house/tekno-opposisjon...

I utgangspunktet var de fleste lite interessert i politkk, men ønsket et friere liv og å kunne utvikle sin egen kultur. I klesveien var de utfordrende for det uniformerte naziregimet, der de gikk på parties i lange engelske sportsjakker med store rutemønstre og vide bukser, og etter tiden meget langt hår - helt ned til kragen! - og av mer forunderlige grunner alltid en sammenrullet paraply i hånden. Swingjentene hadde korte skjørt eller bukser, sminke, lebestift og neglelakk — til de grader helt på tvers av nazistenes sminkedirektiv.

Nazistene gikk fullstendig amok mot det de kalte «jødisk niggermusikk»(!) og forbød den. Det ble skrudd opp skilter i alle kafeer og dansehaller fra Reichmusik-Kammer der swingmusikk ble erklært straffbart. SwingJugend fortsatte med fryd å provosere nazistene, banket opp HitlerJugend og utfordret ellers nazistene så godt de kunne med swingparties. Da musikken ble forbudt forstod de virkelig i hvilket omfang rasisme og menneskeforakt ligger bak nazismen. SS-Reichsführer Himmler ga i et av sine mange dekreter, beskjed om at denslags engelskvennlig kultur måtte utryddes med radikale midler. Han beordret derfor at 2-3 års opphold i konsentrasjonsleir for SwingJugend som en passende måte å bekjempe denne farlige, omseggripende anglofile tendens i tiden.

Det ble satt inn en massiv aksjon mot disse «musikalischen Gangster-Banden», der i første omgang 300 Swingungdom ble arrestert og plassert i KZ-leire. De som hadde unngått arrestasjon, lot seg ikke kue, men delte ut antifascistiske løpesedler hvor de tok total avstand fra nazismen. Noen av dem kom også i kontakt med Hamburg-delen av «Den Hvite Rose», andre gikk inn i væpnet motstand og fortsatte sin kamp hele det tredje rike ut. Flere av de som satt i KZ-leir ble dømt som statsfiendtlige uromakere, og de som klarte å overleve, forble internerte inntil leirene ble tømt av allierte styrker i 1945.

Edelweiss-piratene

Edelweißpiratene var en annen gruppe naziregimet satte i kategorien «de ville ungdomsgruppene». De oppstod som faste grupper i 1938/39, samtidig med at HitlerJugend innskrenket ungdommens frihet ytterligere gjennom ungdommens plikt til å ofre seg for fedrelandet, bli brukt og la seg drepe i kampen for Det tredje riket. Hvis SwingJugend kunne sammenlignes med en tenkt House/Tekno-opposisjon i dag, var Edelweißpiratene mye mer by-indianere, med utgangspunkt i arbeiderklasseungdom og kjerneproletariatet i de store industribyene i Ruhrområdet. Hovedstyrken lå i aldersgruppen 14-18 år, en aldersgruppe som var ferdig på skolen og ikke gamle nok til å bli sendt i krigen. Men på

grunn av krigens forbruk av unge menn var det mangel på arbeidskraft, noe som skapte stort behov for ungdomsgruppen i produksjonen, både kvinner og menn, og de kunne etter forholdene få en ganske god lønn selv om de var ufaglærte og unge. Dette gjorde dem selvstendige i forhold til foreldregenerasjonen, og utviklet sterk solidaritet mellom jevnaldrende i bydelen de bodde i. I motsetning til tradisjonelle bydelsgjenger, var de ikke bare orientert mot eget område, men brukte fritiden til å vandre rundt i store deler av Tyskland — et land hvor det faktisk var reiseforbud, et forbud de gjorde til en utfordring å bryte mest mulig.

I en situasjon hvor hele den organiserte arbeiderbevegelsen var satt i konsentrasjonsleir, i landflyktighet eller samarbeidet med nazistene, var fellesskapet i Edelweißpiratene en noe overraskende blanding av frihetlige folk, antirasister og antifascister, friluftsfolk, byindianere og mer speiderlignende «mors stolthet». Felles var forakten for HitlerJugend og hele nazismens vesen, ønsket om ungdommelig selvbestemmelse og intens motstand mot disiplinen og overgrepene i Det tredje riket. Jentene var også med i Edelweißpiratene, ofte i opprør mot nazismens «Kinder, Kirche, Küche» som modellkjønnsrolle for nasjonens «Kone og Mor». Et av nazistenes dårligste propagandatrekk mot piratene var å påstå at de praktiserte et løssluppent seksualliv, noe som ikke akkurat ble møtt med forakt av ungdom under det seksualfiendtlige nazidiktaturet. Noen av Edelweißgruppene følte seg i direkte tradisjon med arbeiderklassens forbudte organisasjoner, fra dengang «tiden var på proletariatets side», men de stod nå uten mulighet til å organisere seg som sosialistiske partier. Hele tiden var de likevel meget bevisste på sin proletarbakgrunn. I Dresden kallte de seg «Mobben», i Halle «Proletariatets Tropper» og i Hamburg «Hodeskallegjengen», og forholdt seg til arbeiderklassens tradisjoner, men hadde ikke mulighet til å organisere seg rundt annet enn aldersgruppen og bydelen.

Men swingmusikkfansen, SwingJugend, lot seg ikke stopp av et latterlig forbud — It don't mean a thing, if it ain't got that Swing. De fortsatte å danse og hilste med et friskt "Swing Heil"(!) ute på byen

Karl May

Flere av Edelweißpiratene utviklet seg fra ungdomsklikker til væpnet motstand, noe som ikke var åpenbart sett ut fra deres forholdsvis harmløse bakgrunn. Mange av gruppene oppstod etter inspirasjon fra mellomkrigstidens store populærforfatter Karl May. Denne Mays reisefortellinger og indianerromaner var solgt i millionopplag fra århundreskiftet, gjennom første verdenskrig og frem til nazistenes sensur, men det var alltid noen kopier som overlevde bokbålene. Fortellingene om Old Shatterhand og den edle indianerhøvding Winnetou var så livaktige at alle trodde bøkene bygde på Karl Mays egne opplevelser i den ville vesten, men den godeste May hadde sittet ti år fengsel for tyverier og bedrageri og brukt denne tiden til å lese om prærieheltene. Nazistene var særdeles skeptiske til Mays påvirkning ut fra hans pasifistiske og antirasistiske tendens, selv om han slett ikke var fri for samtidens helte- og overmenneskeideologi, en menneskeforakt med tragiske resultater for europeisk kultur. Klokelig døde forfatteren allerede i 1912, og unngikk nazistenes stempel som «entartet» kunstner.

Mays spenningsbøker ble lest som en lokal «Siste Mohikaner», og fikk industribyungdom i tusentall i alderen 14 til 17 år ut i naturen på stille mokasiner. Deres felles kjennetegn var blomsten Edelweiß i metall på venstre jakkeslag eller en edelweißfarget knappenål. I begynnelsen kledde de seg omtrent som speidere, med like skjorter, svarte, korte bukser og hvite strømper, noe som mest var av praktiske grunner, i og med at de vandret så mye ute i naturen, men etterhvert ble et uttrykk for opposisjon. Enkelte av byindianerne utviklet etterhvert også mer fantasifulle bekledninger, og smykket seg med dødningeskalleringer og naglebeslåtte belter. Etterkrigstidens historikere har ofte hengt seg opp i disse dødningeskalleringene, og antydet at Edelweißerne mer var inspirert av SS og gangstere enn å være «ordentlige» antinazister. Hvis utgangspunktet for historikernes dom er at samfunnets lover og regler ikke må brytes, selv om de så er innført av nazistene, blir også deres tolkning av motstandsgruppene like foraktende. Historikere har sjelden forstått ungdoms uttrykk. I trygg avstand til virkeligheten kan forskere alltid sette sine kriterier for godtagbare måter å kjempe på, de som aldri behøver å være på gata.

Lederne i HitlerJugend ble et yndet mål for bakhold, der Hitlerspirene ble gjennombanket og fratatt uniform, merker og den dolken som symboliserte deres leder "verdighet".

Indianere uten egen teltleir og med forbud mot å dra ut i skoger og jaktmarker er simpelthen bare nødt til å grave opp stridsøksen, og krigerne ble ikke mindre provosert av påbudet for alle ungdommer om å gå inn i HitlerJugend.

Kniven sitter løst

Som gode byindianere hadde Edelweißpiratene en bevisst antistatlig holdning. I begynnelsen hadde de et heller svakt politisk konsept og ingen felles organisasjon, men de reagerte spontant på den stadig økende undertrykkelsen av ungdommen. Særlig da naziregimet innførte reiseforbud, inkludert forbud mot vandring i skogene, og forbud mot teltleirer og samlinger utenfor HitlerJugends regi. Indianere uten egen teltleir og med forbud mot å dra ut i skoger og jaktmarker er simpelthen bare nødt til å grave opp stridsøksen, og krigerne ble ikke mindre provosert av påbudet for alle ungdommer om å gå inn i HitlerJugend. Edelweißpirater i tusentall brøt forbudene mot utfart og teltleirer, og kom derfor stadig i konflikt med tysterne fra HitlerJugend. Et sammenstøt med en streifpatrulje fra HitlerJugend førte automatisk til konflikt med statsmakten. Indianerne ble slept inn til politiet for forhør og mishandling. Heller ikke Edelweißpiratenes tekstmessige «oppdatering» av tidens hitlåter falt i god jord hos nazzene, slik som denne:

Hitlers tvang gjør oss små,

og nok ligger vi i lenker,

men engang skal vi bli fri,

vi skal bryte lenkene.

Våre knyttnever er hårde

og kniven sitter løst.

Navajoene kjemper
for ungdommens frihet.
Edelweiß marsjerer,
se opp, hold gata fri.
Vårt liv er ikke lenger fritt,
sving kølla, slå ned HitlerJugend.

(Sangen er selvfølgelig ikke så rytmisk ubalansert på tysk, men oversettelse er ikke så forbanna lett. En engelsk versjon jeg har sett er enda verre. Der har de til og med byttet ut kniven og knyttnevene med «Our song is freedom, love and life»! Pasifister var Edelweißpiratene definitivt ikke.)

Harlem Club

Stadig flere kom sammen i alternativ organisering til det påbudte HitlerJugend, og disse illegale ungdomsgruppene ga seg selv navn som Harlem Club, Navajos, Rotes X, mens de hadde felles identitet som Edelweißpirater. I hundretalls sluttet unge seg til piratene, fordi de så åpent viste sin forakt for systemet. Denne åpenhet var i utgangs-

Hubert Lansiger ville gjøre Doffen til ridder, men endte opp med fugleskremslet i «Trollmannen fra Oz».

punktet en styrke, men ble også deres tragiske svakhet da nazistene satte inn sitt undertrykkelsesapparat for fullt. De var selvfølgelig utrolig enkle å identifisere, men så hadde heller ikke deres utgangspunkt vært å starte en illegal politisk motstandsbevegelse.

Gruppene startet som spontan motstand mot nazismens angrep på deres liv. Noen nektet overhode å komme i HitlerJugend, mens andre gjorde alt for å provosere frem en utkastelse fra troppen. Etterhvert kom det til åpne slagsmål med HitlerJugend. Gestapo fikk flittig hjelp fra HitlerJugends tystere da de skulle utslette «de ville ungdomsgruppene». Ikke uten grunn hatet byindianerne særlig lederne i HitlerJugend, fordi disse var overbeviste nazister og ikke tvangsorganisert ungdom. De ble et yndet mål for bakhold, der Hitlerspirene ble gjennombanket og fratatt uniform, merker og den dolken som symboliserte deres leder»verdighet».

«Da Stalingrad falt, tegnet vi Hitler stående blant tusenvis av lik, hvor han ler og sier: Jeg føler meg så bra, det nærmer seg vår.» Edelweiss-pirat

Etterhvert skjedde det en radikalisering av hele formålet for piratenes virksomhet. Noen unngikk bevisst å arbeide mer enn nødvendig for krigsindustrien. På zinkfabrikken i Oberhausen ble 15 unge arbeidere fra Edelweiß registrert med fravær på over 1400 timer mellom januar og juli 1941, noe som betød et produksjonsfall på 400 000 kg galvanisert zink, et krigsviktig metall. Andre av gruppene begynte å dele ut antifascistiske løpesedler og male slagord mot Hitler på husvegger og gater. En gruppe i Köln skriver «Ned med Hitler», «Krigsoverkommandoen lyver», «Ordner og ærestegn for de store morderne» og «Ned med nazibeistene», mens en annen gruppe skriver «Nazihoder skal rulle etter krigen» på et lokomotiv for å spre budskapet utover i landet.

All sammenkomst av ungdom utenom Hitler-Jugend ble ansett som farlig og uforlig med NS-staten. Overvåkning og bekjempelse av opposisjon med tortur og terror var selve NS-statens kjerne. I utgangspunktet hadde Edelweißpiratene stått åpent frem med sin motstand mot nazisystemet, både i klesvei og handlinger. Dette gjorde det i begynnelsen svært enkelt for Gestapo å identifisere dem, og de ble møtt med de verste sanksjoner. De åpenlyse Piratene ble straffet med fengsel, ungdoms-KZ, men også dødsstraff. Ungdomskonsentrasjonleirene ble innført i 1940 for å «rette» på upassende ungdomsopptreden, og mange Edelweißpirater var blant de første1000 i ungdomskonsentrasjonsleirene, sammen med SwingJugend, homser, ungdomskriminelle og andre «entartede».

Med de harde sanksjonene var det naturlig mange grupper som gikk under jorden, der de også fikk kontakt med andre antifascister. I 1942 tok kommunister som lå i dekning i Düsseldorf, blant dem kommunistlederen Wilhelm Knöchel, kontakt med Edelweißpirater og brukte dem til å samle inn opplysninger om motstanden mot fascismen i landet, og ga dem illegale løpesedler for utdeling. Også mange andre av piratene gikk hele linjen ut fra småpøblete gjenger til væpnede undergrunnsorganisasjoner. Stadig nye undergrunnsgrupper oppstod mot krigens bru-talitet og logikk. En Edelweißpirat forteller i en tysk video:

«I mars/april 1944 hørte vi hver natt på den engelske sender og fikk alltid siste nytt. Deretter lagde vi løpesedler av skoesker. Teksten var helt forskjellig: 'Amerikanerne står nå ved riksgrensen'. 'Gjør slutt på denne møkkakrigen', eller lignende. Da Stalingrad falt, tegnet vi Hitler stående blant tusenvis av lik, hvor han ler og sier: Jeg føler meg så bra, det nærmer seg vår.»

Ehrenfeldergruppen

I 1943 besluttet noen Edelweißpirater fra Kölns arbeiderbydel Ehrenfeld, den såkaldte «Ehrenfeldergruppen», å gå i illegalitet, og kom i kontakt med andre deler av den politiske opposisjonen, som flyktede KZ-fanger, tvangsarbeidere, russere, jøder, desertører og kommunister. Ehrenfeldergruppen fikk kontakt med den største motstandsorganisasjonen i Køln, Nasjonalkomiteen for et fritt Tyskland. I bydelen Ehrenfeld eksisterte det allerede en mindre væpnet motstandsgruppe fra Nasjonalkomiteen. Ehrenfeldergruppen fikk senere opplæring av den flyktede KZ-fangen Hans Steinbrink (på folkemunne kjent som Bombe-Hans).

Hans Steinbrink kom fra et solid antifascistisk hjem, som hadde kjempet mot nazistene helt fra de oppstod. Steinbrink var en av de første som havnet i nazistenes konsentrasjonsleirer. Han klarte å flykte i 1944 og gikk under jorden, hvor han skjulte jøder, flyktninger og desertører sammen med seg. Ehrenfeldergruppens aktiviteter ble i hovedsak planlagt og koordinert av Steinbrink. Til denne gruppen hørte også Bartholomäus Schink og flere av vennene hans fra Edelweißpiratene.

I 1978 ønsket et folkeinitiativ å ære Schink og Edelweißpiratene som sanne motstandfolk, men Kölns Regjeringspresident avviste bryskt en slik heder, rasende benevnte han dem fortsatt som statsforbrytere.

Disse ungdommene hadde utviklet et avgrunnsdypt hat mot nazistene gjennom den forfølgelsen de hadde blitt utsatt for, og den kunnskapen de hadde fått om overgrepene i leirene og i de okkuperte områder. Deres første aktiviteter var derfor å skjule flyktede desertører og tvangsarbeidere. For å skaffe mat og penger gjorde de innbrudd og heller uortodokse handler. Etterhvert fikk de kjøpt våpen på svartebørs og gjorde seg beredt til å kjempe som partisaner. Ehrenfeldergruppen utførte flere attentater mot Gestapo- og nazifunksjonærer, og de kom flere ganger i skuddveksling med Gestapo og politiet.

«Jeg oppfordret de unge til å gjøre felles aksjon med Ehrenfelderne, vi måtte ha våpen, ammunisjon, mat, penger. Naziorganisasjonen i Köln måtte knuses. Som mål foresvevet det oss at vi ville hindre flukten til partitoppene og Gestapoansatte, og overgi dem til amerikanerne når de kom.» (Deltager i motstanden).

Det er ikke tvil om at møtet med en indre væp-

net motstandsbevegelse var et sjokk for nazistene. Her er et sitat fra rapporten Kölns Generalstatsanklager sendte til sine overordnede:
«I første linje må denne storbanden nevnes som siden august 1944 i Kölnbydelen Ehrenfeld utførte sitt uvesen. I følge Statspolitiets tall er de 128 personer, likt fordelt på tyskere og utlendinger. De terroriserer ikke bare sivilbefolkningen, men har også som formål å utrydde politiske ledere i NSDAP. I deres rekker befant det seg også mange unge i alderen 16-18 år, ja sogar 15 år, som tidligere har vært Edelweißpirater. Blant deres mordofre er det 5 politiske ledere, 1 Sturmabteilungsmann, 1 HitlerJugend, 6 politimenn, inkludert sjefen for Statspolitiet i Köln, SS-Sturmbannführer Hofman, og to andre ansatte i det hemmelige statspoliti (Sitat fra Kölns Generalstatsanklager, 30. januar 1945).

NS-regimet forsterket sin kontroll og undertrykkelse mot ungdommens motstand. HitlerJugend var ikke lenger nok til å passivisere motstanden, og Gestapo og straffeloven kom til anvendelse mot selv de enkleste sammenkomster. Stadig flere tiltaler ble tatt ut for motstand mot offentlig ansatte, oppløp, ordensforstyrrelser, dannelse av væpnede bander, innbrudd, naskeri, bandetyverier osv. «Retningslinjer for bekjempelse av ungdomsklikker av 25/10-1944» sier i klartekst at piratgruppene skal oppfattes som statsfiender og høyforrædere. Nazistene anså gruppene for undergravende for deres styre, og at de utgjorde stor fare for at flere ungdommer ville sette seg opp mot krigen.

Bartholomäus Schink

I oktober 1944 ble Bartholomäus Schink og vennene hans fra en av de opprinnelige Edelweißpiratgruppene i Köln fanget. De ble tatt til Gestapo-hovedkvarteret, hvor de ble kraftig torturert, inntil de ble hengt uten forutgående rettergang den 10. november 1944. Henrettelsene skjedde som offentlig forestilling, i håp om å avskrekke andre unge. 12 ungdommer ble hengt sammen med Bartholomäus Schink — han var den yngste, bare 16 år.

Bart Schink var fra arbeiderklassebakgrunn, og hadde sammen med sin søster fått en konsekvent antifascistisk oppdragelse i en tid da propagandaen fremelsket familien som kjernen i nazismen. Barts mor og søster ba i 1953 den vest-tyske staten om at Bartholomäus og hans venner post mortem ble tilkjent status som motstandskjempere, og at Vest-Tyskland som en

Den tyske nazisten Adolph Wissel malte dette bildet av den nazistiske kjernefamilie. Triste greier, ikke så underlig ungdommen gjorde opprør!

gest opphevet nazistenes dødsdommer for forbrytelse mot statssikkerheten. Dette ble prompte avvist av det såkalte demokratiske og antinazistiske BRD. I 1978 ønsket et folkeinitiativ å ære Schink og Edelweißpiratene som sanne motstandfolk, men Kölns Regjeringspresident avviste bryskt en slik heder, rasende benevnte han dem fortsatt som statsforbrytere. Senere ble en gate i Köln oppkaldt etter Bartholomäus Schink, men Edelweißpiratene er fortsatt utrolig omstridt blant historikere, og blir raskt avfeid som røverbander og gangstere, og ikke «ordentlige» antifascister!

KILDER:

*Michael Lichte: «Widerstand Jugendlichen gegen den Nationalsozialismus», http://media.dickinson.edu/German/Jugendliche, 1997.
*Bodo Scheurig: «Deutscher Widerstand 1938-1944 Fortschritt oder Reaktion», München 1969.
*Detlev J.K. Peukert: «Inside Nazi Germany», Penguin 1987.
*Karl Chr. Lammers: «Hitlers modstandere - Det andet Tyskland 1933-1945», København 1996.

«Ettersom tyskeren vesentlig er av krigersk natur, ettersom han er mann, ettersom han er født til vennskapet, kan demokratiet - som i sin ytterste konsekvens kan føre til at kvinner kan styre over menn - aldri trives i Tyskland.»

FOLKEFIENDE eller Folkemoder

"Å tjenestegjøre i SA gir kameratskap, iherdighet og styrke" - Gutteklubben trekker tau ut av det borgerlige samfunn.

Kjønn i nazistisk ideologi

Dette fortalte professor i pedagogikk og filosofi Alfred Baumler, ved Berlins universitet sine studenter i oktober 1930. Han beskrev hvordan den tyske mann var blitt korrumpert av småborgerlige og urbane idealer. For å unngå total sjølutslettelse burde menn organisere seg i de såkalte «Mannerbund». Her kunne mannen dyrke sin maskulinitet uten å bli avledet av kvinner. For «typiske tyske og mannlige egenskaper som angrepsånd, mageinstinkt og handlevilje utfolder seg best i mannsforbundene». Baumler var en av de fremtredende ideologer for det nasjonalsosialistiske partiet og skrev en artikkelsamling om menns behov for samband adskilt fra kvinner, Mannerbunde und Wissenschaft (Manneforbund og vitenskap).

Gutteklubben

Demobiliserte soldater organiserte de første mannsforbund etter første verdenskrig. Snart blei organisasjonsformen populær blant andre grupper hannkjønn. Man dannet en slags «frikorps» der man fant grunnlag for dyrkelse av de gamle «ridderlige» ideal som militarisme, antikommunisme og ekstrem «fedrelandskjærlighet». Baumler forklarte gruppene som en kamp mot det borgerlige samfunn. «Et tysk mannsforbund, som har storhet, kan kun oppstå i kampen mot en fremherskende makt, som det står imot. [...] Denne motstander er den borgerlige livsform». Den borgerlige livsform skilte mellom individer og ikke etter tradisjonelle skiller som det mellom mann og kvinne. Dette ville nødvendigvis skape en identitetskrise blant unge menn. En ung mann hadde da «kun valget mellom å bli den nøkterne forretningsmann, kvinnetrell eller forsimplet familiefader». Dette må motvirkes gjennom vennskap med andre menn, som var en åndelig institusjon, i motsetning til ekteskapets rent materielle virkelighet.

Etter det mislykka München-kuppet i 1923 seilte NSDAP opp som en politisk premissleverandør for halvmilitære høyreekstreme grupper og mannsforbund. Gutteklubben Storm Abteilung (SA) hadde startet sine angrep mot annerledestenkende allerede i 1921. Et annet kjent mannsforbund, Schutzstaffel (SS), blei Hitlers livvakt fra 1925. Mer inspirasjon for mannsforbundene var det å hente i Blut und Boden bevegelsen. Blut und Boden ideologien var en reaksjon mot det moderne industrisamfunnet i slekt med Baumlers reaksjon mot den borgerlige livsstil. Tyskeren skulle tilbake ut på landet og hans kvinne skulle tilbake til kjøkkenet. I tjueåras Tyskland sendte denne reaksjonen middelklassefamilier ut i jordbrukskollektiv for å dyrke jord og den tyske folkeånd.

Blut und Boden og Baumler inspirerte så den seinere nazistiske sjefsideologen Alfred Rosenberg til å skrive om «Der mythus des 20. Jahrhunderts». Det 20. århundres myte var kvinnens likestilling med mannen. At verden var skapt av menn var jo opplagt - «Staten har aldri vært en følge av menn og kvinners felles tanker, men er et resultat av et målrettet forbund av menn, Mannerbund.» Den overhengende fare i tjueåra var at denne staten skulle utraderes av en kvinneemansipasjon. Denne hadde tatt fart da kapitalismen hadde tvunget kvinnene ut av hjemmet på slutten av 1800-tallet. Emansipasjon hadde gått hånd i hånd med jødenes snikende overtakelse av verden. Både jøder og kvinner hadde det samme mål - å ta over staten.

En dannet herre med klare tanker om moderens misjon, Joseph Goebbels.

> **Ettersom et av kvinnens kjennetegn var hennes sterke ukontrollerbare kjønnsdrift, fryktet gamle dr. Rosenberg en framtid som sexslave i et av de mange mannlige bordeller kvinner hadde til hensikt å oppføre etter maktovertagelsen.**

Ettersom et av kvinnens kjennetegn var hennes sterke ukontrollerbare kjønnsdrift, fryktet gamle dr. Rosenberg en framtid som sexslave i et av de mange mannlige bordeller kvinner hadde til hensikt å oppføre etter maktovertagelsen. Kvinnene ville gå til sengs med hvemsomhelst, tilogmed «niggere» og mange ariske praktokser ville henfalle til homofili. All kvinnehistorie var historie om tøylesløs seksualitet, og Rosenberg kunne her vise til en rekke eksempler. Blant annet skal den franske revolusjonen ha vært båret fram av «hetærer» (Athens frie piker som i oldtiden livnærte seg gjennom elskerinneforhold til borgere). Den borgerlige kvinnebevegelsens krav ved århundreskiftet hadde ikke vært annet enn det «erotiske programs evangelium».

De to verdener

Heldigvis for Baumler og Rosenberg var verden ennå mannens arena. Likeledes var det et kraftig skille mellom denne og kvinnens verden. Mannens verden var staten, kunsten, den skapende og kjempende verden. Kvinnen virket i den reproduserende verden, hun fødte barn og oppdro dem. Hun skulle bevare og opprettholde mannens skaperverk. Baumler fortalte om henne at hun «lever som en mor i mørket, fordi den politiske drift og dens høyeste mål krever det». Denne kjønnspolariteten var en verdensomspennende lov. Kvinneemansipasjonen hadde truet denne loven, og de skapende krefter hadde kunnet forgå. Som Rosenberg sjøl malte bildet - «...i en tid med ytre katastrofer og indre oppløsning oppstår den feministiske mann og den emansiperende kvinne som symbol på det kulturelle forfall og statens undergang.»

NSDAP fikk tidlig kvinnelige medlemmer. På begynnelsen av tjuetallet utgjorde de ca. 20% av medlemsmassen. De utgjorde, i tråd med ideologien om kjønnssegresjon, en egen del av partiet og bevegelsen. Denne delen var underlagt den mannlige partiorganisasjonen og kunne på ingen måte bestemme over seg sjøl. Litt mer nyansert sjølbilde hadde derimot disse kvinnene. Langt på vei var de enige med sine mannlige overordnede. Kvinneemansipasjon hadde vært alt annet enn bra og medførte en «materialisering, naturalisering (i forhold til kropp) og amerikanisering» av den tyske familie. Et flertall av disse kvinnene hadde vokst opp i sterkt religiøse hjem og godtok barn og kjøkken som sin verden. Guida Dielh hadde allerede i 1917 startet en forening for kvinner som ønska å bringe religiøsiteten sterkere inn i hjemmet. Deres bortimot 200 000 medlemmer via seg på 20-tallet til å ta vare på krigsveteraner og «frikorps». For sin støtte til SA fikk Dielh lov til å lede en nazistisk organisasjon for kjempende kvinner.

I motsetning til sine menns overbevisning

Dette er andre del i en serie om kvinner under fascistiske diktaturer. Fascismen har antakelig det mest reaksjonære kvinnesynet vi kjenner til, likevel finner vi jenter og kvinner i nazistiske og fascistiske organiseringer, som f.eks. «Valkyria» i Norge. Det er merkelig at disse jentene i utgangspunktet organiserer seg, ettersom kvinner ifølge fascismen skal sitte hjemme, passe barna, stelle for mannen, stadig være gravide og dermed føre nye raserene barn inn i verden slik at krigsmaskinen har nok å ta av. Vi reagerer når nazijenter sier de arbeider med kvinnesak, og det er på tide å vise hva slags «kvinnefrigjøring» fascistene virkelig står for!

mente Dielhs kvinner at deres verden var vel så bra som den skapende «mannsverdenen». Nå hadde raseteoretikere funnet ut at kvinner rundt Middelhavet klart var underlegne sine partnere, men i Tyskland var de to verdener likestilte. Goebbels, en litt mer dannet og veltalende herre enn Baumler og Rosenberg, forsikret dem om dette: «Kvinnen er ikke mindre verdt, men vi ser i henne og hennes misjon en annen verdi enn den mannen har.» De fleste av de pronazistiske kvinnebevegelsene endte som velorganisasjoner, en utenomhuslig aktivitet i tråd med deres misjon.

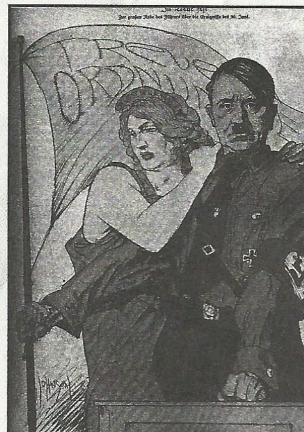
Moderen og Helten

Elsbet Zander grunnla i 1923 Rotes Hackenkreutz (det røde hakekorset), senere kalt Den Tyske Kvinnes Orden. Kvinneordenen så det som sin oppgave å fremme moderskapet. «Vårt mål er ikke bare å skape et nytt parti men en ny type mennesker,» - Zander påtok seg oppgaven å utdanne neste generasjon nasjonalsosialister. Hvordan og hvorfor fortalte hun om i en rekke taler og artikler. Men stemmen hennes slo ikke gjennom muren til mennenes verden. Der Zander så seg sjøl som en kvinnelig fører, så hennes mannlige kolleger bare nok et hysterisk kvinnfolk og erstatta henne snart med en mann. Goebbels forklarer «den nasjonalsosialistiske bevegelse er i sin natur en maskulin bevegelse, når vi eliminerer kvinnene fra det offisielle liv, er det ikke fordi vi ønsker å unnvære dem, men fordi vi ønsker å gi dem tilbake deres opprinnelige ære». Den opprinnelige ære var kvinnen som mor.

Zander, Dielh og andre kvinnelige nazister blei fort forvist tilbake til der de hørte hjemme, den plass de sjøl i mange år hadde idealisert. Deres plass blei idealisert også av menn. En kvinne kunne ikke bli medlem av staten før hun gifta seg, skrev Hitler i «Mein Kampf». Når hun så var gift skulle hun føde så mange friske barn som mulig. Hennes endelige bestemmelse var å opprettholde den tyske «volkskorper», den tyske biologiske kroppen av alle tyskere. I valgkampen 1932 gjorde han et poeng av dette for å trekke til seg kvinners stemmer. Alle gifte menn skulle garanteres arbeid. og alle ugifte kvinner skulle garanteres en mann. Hennes virksomhet blei oppsummert som Kinder, Küche und Kirche - barn, kjøkken og kirke.

Ernst Bergman, professor i filosofi, Leipzig, hadde et nesten religiøst forhold til den idealiserte moder: «Det menneske er en helt som ikke kneler for andre guder enn det evige moderlige som fødte oss. Modersymbolet er det eneste bilde i verden også helten må knele foran.» Bergman brukte begrepet «Volksmutter» om kvinnen, noe som også innebar hennes kulturelle betydning i oppdragelse og hennes betydning som vokter av den rene rase. Hennes livmor blei nasjonens og rasens eiendom. Parret hun seg med en ikke-arier var dette rasesvik og hun mistet all verdi. Dobbeltheten i synet på kvinnen kommer klart fram i typetegningen. Den hellige moder og det farlige emansiperende sexdyr.

Men idealiseringen av moderen kom på ingen måte opp mot idealiseringen av mannen i nazismens barneår. Understrekning av det maskuline var tydelig et element i nazistenes propaganda. En tiltalt fortalte under Nürnberg-prosessen hvordan Hitler hadde forført Tyskland med sin maskulinitet - «folket er i virkeligheten feminint. Man bør ikke si 'das volk' (intetkjønn), men 'die volk' (hunnkjønn), de tilber mandighet . Det var hemmeligheten bak Hitlers makt. Han reiste seg opp, slo med neven og ropte - Jeg er mannen.» Hitlers lederstil var utpreget paternalistisk allerede de første år av NSDAPs levetid. Dette hadde han til felles med andre kjente fascistiske ledere i mellomkrigstida. Mandighetskulten lå latent i tidens middelklasse fra slutten av den første verdenskrigen og fikk i Tyskland, som vi tidligere har nevnt, sitt uttrykk i mannsforbundene. Mange av disse hadde undertoner av homoseksuell spenning. Flere i ledelsen av SA var aktive homoseksuelle. Mest kjent er Erik Röhm, SA-lederen som like etter Hitlers kupp i 1933 blei arrestert og skutt av SS. Imidlertid blei det å leve ut sin legning et privilegium for få ettersom partiet gikk inn for å utrydde «sykdommen» det var å elske en av samme kjønn, ellers i samfunnet.

"Han reiste seg opp, slo med neven og skrek: Jeg er mannen". Den mandige Hitler forfører det kvinnelige folket.

Herreideologi i system

Det tidlige nazistiske kvinnesynet kan oppsummeres under tre bannere - antifeminisme, oppdelinga i to verdener og modermyten. Antifeminismen fikk sine utslag i det ekstreme synet på frigjorte kvinner og de paranoide skremselsbildene som blei tegna av en kvinnestyrt verden. Å utelukke en verden styrt av både kvinner og menn, viser hvor avhengig den tidlige, som den seinere nazismen, var av den evige kampen, om det så var mellom raser eller kjønn. Motsetningene som måtte til for at herrefolket alltid skulle kunne føle seg over noen. Karakteriseringa av kjønnene understreka motsetningene. Tross i Baumlers forsøk på å distansere seg fra borgerligheten fremstår hans kjønnstegninger mer som en grotesk overdrivelse av småborgerlige kjønnsidealer enn en naturlig ordning. Mytologisering og idealisering av kjønnene var en strømning med godt fotfeste i Europas og USAs middelklasse fram mot andre verdenskrig.

Disse strømningene var på ingen måte rasenøytrale, like lite som raseteoriene var kjønnsnøytrale. Feminismen var en jødisk oppfinnelse båret frem av bolsjeviker. Som Hitler sjøl forklarte i «Mein Kampf»: «Budskapet om kvinnenes emansipasjon er et budskap som utelukkende er oppfunnet av den jødiske intelligensia, og dets (budskapets) innehold bærer samme preg som denne (intelligensiaen)». Av laverestående raser var altså de som forsøkte å blande de to verdener. Sist, og ikke minst var den rene tyske mor stadig truet av å besudles med sæd fra menn som absolutt ikke tilfredstilte det germanske idealet. Faren for voldtekt var selvfølgelig stor ettersom menn fra andre raser ville lengte etter den høyerestående germanske kvinnen. Den uregjerlige kjønnsdriften hos kvinnen kunne på samme måte tiltrekkes av andre raser.

I 1933 blei nazipartiets kvinnefiendtlige ideologi den offisielle politikk. Tyske kvinner skulle få føle de gamle herrers paranoide tanker satt i system. Slik kvinneprogrammet for NSDAP blei formulert i 1933 - «Det er ingen plass til kvinner i den ideologiske verden av nasjonalsosialisme. [...] Den intellektuelle holdningen til bevegelsen er i motsetning til den politiske kvinne. [...] Den tyske gjenopplivelse er en mannlig hendelse.» Tyske kvinner blei klargjort til sitt maratonløp mellom barn, kjøkken og kirke.

Kilder:

Kvinnobevegelsens historia - Richard J. Evans, Universitetsforlaget 1980

Sexual Politics - Kate Millet, Virago, London 1977

Mændenes historie - Steffen Kiselberg, Bibliotek Rhodos, København 1979

Min kamp - Adolf Hitler, Jørgen Paludens forlag, København 1966

Leksika og ordbøker

Artikler:

Nazi Gender Policies and Womens history - Gisela Bock

Mothers in the Fatherland - Caudia Koonz, New York 1987

Kvinderne i nationalsocialismen - Demos Nyhedsbrev nr. 34-35 1995

Amsterdamtraktaten undertegnet

I midten av juni var det store demonstrasjoner mot EU-toppmøtet i Amsterdam, som forhandlet fram Amsterdamtraktaten. Den 2. oktober ble den framforhandla avtalen undertegnet og dette gikk heller ikke upåaktet hen hos EU-motstandere.

Fra 11. til 17. juni var de høye herrer i EU samlet i Amsterdam for å forhandle fram Amsterdamtraktaten. Da ble politikken og forslagene til den nye grunnloven i EU møtt med flere store demonstrasjoner og aksjoner i den nederlandske hovedstaden. Det var en stor internasjonal mobilisering under parolen «EU Rot Op» som samlet 50 000 sinte demonstranter. Den enorme motstanden gikk som et kaldt gufs nedover ryggen på EU-toppene (se Antifascistisk Aksjon #15).

To og en halv måned senere, 2. oktober, ble den utklekka avtalen undertegnet i Amsterdam og demonstrasjoner ventet også denne gangen. Selvfølgelig bare med en størrelse som virket som etterdønninger i forhold til de enorme folkemengdene som deltok i sommer.

Allerede kl. 10.00 var det mobilisert til demo på Dam-plassen foran slottet i Amsterdam, hvor undertegnelsen skulle foregå. Det var et stort politioppbud, med store sperringer, men når EU-landenes utenriksministre ankom, falt sperringene etterhvert. Fra demonstrasjonene i juni, er politiet kjent for sin ualminnelige harde framferd. Politiet kunne ikke være noe dårligere denne gangen heller og de gjøv løs mens politihestene lettere forvirra og ikke rent lite farlige, løp inne blant demonstrantene. Denne framferden ble blodig fra snuten sin side og kunne bare resultere i at demonstrantene slo tilbake. Slaget foregikk en god stund og et ukjent antall demonstranter ble arrestert, og flere ble skadet.

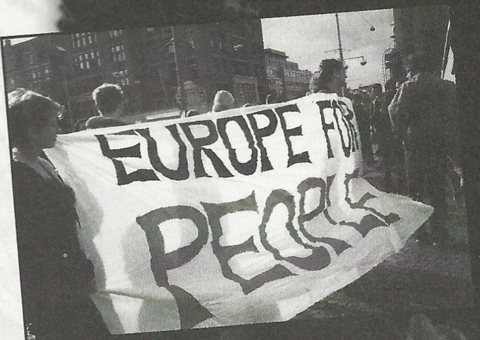
Avtalen ble undertegnet og det er, for å si det mildt, veldig vanskelig for demonstranter eller den vanlige mann i EU-gata å gjøre noe når toppene har bestemt seg.

Senere denne dagen og natten var det nye demonstrasjoner og aksjoner. Bl.a. satt de arresterte demonstrantene på de omliggende politistasjoner og fengsler. Derfor gikk en del militante, autonome antifascister fra det selvstyrte huset Vrankrijk til en av Amsterdams større politistasjoner, hvor det ble rettet oppmerksomhet og støtte til de arresterte, med lyd og lys i form av store lydhorn og med fyrverkeri vekselsvis i luften og mot stasjonen. Politistasjonens vinduer ble knust, men ingen ble arrestert i denne aksjonen.

Amsterdam er kjent for sine mange syklister, og det arrangeres en sykkeldemo den første fredagen hver måned. I juni var det flere slike store demonstrasjoner. Også dagen etter undertegninga, fredag den 3. oktober, var det en demonstrasjon med bare syklister. Demonstrasjonen var retta mot politivold, noen dager tidligere hadde en innbygger i Amsterdam blitt banket så brutalt utenfor en politistasjon at han døde. Stille demo til tross, hestepolitiet var aggressive også under denne demoen.

Hva er Amsterdamtraktaten?

I 1991 var det Mastrichttraktaten som var så «fantastisk» for de dresskledde menn. Den tok utgangspunkt i en felles økonomisk og politisk union med felles valuta, felles utenrikspolitikk og fram for alt «en bedre verden». Nå er det Amsterdamtraktaten som skal være redningen. Det er verdt å ta med at Maasctrichttraktaten bl.a har ført til fordoblet arbeidsløshet i EU-landene. Flere av punktene i Amsterdamtraktaten er en videreføring av og innebærer tettere samarbeid i forhold til Mastrichttraktaten, men det er også flere nye momenter som har kommet inn i bildet.
Den nye grunnloven i EU legger i veldig grove trekk vekt på at:
Schengen blir en del av EU, som betyr et tettere politisamarbeid, med et felles europeisk register med «kriminelle, uønskede personer og personer som i fremtiden kan begå ulovlige handlinger» og annet mikkmakk som Schengenavtalen inneholder (Se AfA #14 og #15).
I og med at Schengen integreres i EU, betyr det at Norge må reforhandle avtalen sin med EU. Dette vil foregå i oktober/november i år og resultatet vil bli lagt fram for Stortinget, som tidligere har stemt for og fortsatt har et flertall av Schengen-tilhengere.
Felles forsvar, en EU-hær (Vestunionen) og en såkalt «fellesstrategi», altså en lik utenrikspolitikk og analyse av utenriksspørsmål skal også gjennomføres.

Fiasko følger

Lørdag 18. oktober hadde Komiteen for rettferd for hvite i Sør-Afrika fått tillatelse til demonstrasjon i Oslo. Med Tom Kimmo Eiternes som frontfigur ble nazistene nok engang kjeppjagd fra Oslos gater.

Det var lørdag 18. oktober at Tom Eiternes fikk tillatelse til å avholde en demonstrasjon utenfor Sør-Afrikas ambassade i Drammensveien i Oslo. Tidligere i høst hadde han endelig sluppet fri etter endt soning. Straks han kom ut erklærte han at han i samarbeid med Varg "Greven" Vikernes hadde starta Norsk-Germansk Front. Grunnlagt på en saus av tradisjonell nasjonalsosialisme, antisemittisme og norrøn religion. I og med at Vikernes har mange år igjen å sone for drapet på Øystein Aarseth er det Tom Eiternes som må bli talsperson og offentlig lederfigur. Demonstrasjonsforsøket mot ANC og den sør-afrikanske ambassaden var Eiternes første forsøk på å mobilisere nazistene til kamp etter at han slapp ut. Splittelsene og uenigheten som har ridd miljøet etter den berømte terrorsaken fra i vår har passivisert den utadretta aktiviteten. Utstrakt tysting til politiet i forbindelse med avhørene i saken har ført til at beskyldningene har haglet frem og tilbake i miljøet. Eiternes har selv stått fram på TV og hevdet at han vet hvem som ikke har klart å holde tett. Nå som det er varslet at advokaten hans, John Christian Elden, vil få tilgang til saksmappene i terrorsaken vil Eiternes ha et sterkt grunnlag for påstandene sine.

Ilddåp

Demonstrasjonsforsøket til "Komiteen for rettferd for hvite i Sør-Afrika" var første gang i Norge etter 1945 at organiserte nazister har holdt en lovlig demonstrasjon i Oslos gater. En lignende demonstrasjon ble holdt utenfor den italienske ambassaden 22. desember i fjor, men da hadde man ikke innhentet tillatelse fra politiet på forhånd. Da var det personer tilknyttet miljøet rundt Viking som tok initiativet. 15 ungdommer stilte opp med slagord og plakater til støtte for fengsla nazister i Italia. Etter 10 minutter med heil og sæl forsvant gjengen fra stedet. Tross uenighet klarte Tom Eiternes å mobilisere de fleste sentrale aktivistene på Østlandet den

18. oktober. Demonstrasjonen viste at nazistene kan aksjonere i fellesskap tross indre stridigheter og gjensidig tysting. Fra Eidsvoll hadde Per Øivind Monge fra Riksfronten fått med seg venner og kjente. I den hvite Ford Sierra´en til Tore Huuse patruljerte de litt eldre nazi-skinheads i gatene rundt den sør-afrikanske ambassaden. Dessverre fikk bilen kledelige huller i rutene og måtte trekke seg tilbake.

Sentrale og aktive folk som Christian Paus valgte og ikke delta i selve demonstrasjonen, men heller spane rundt i ambassade-området i bil. Bilen var for anledningen innleid fra Hertz Bilutleie. Paus driver i dag salgsbedriften Norsk Kunst for faren sin. Varene består i salg av rammer og landskapsmalerier som Arne Paus selv maler. Denne virksomheten vil raskt få en kraftig knekk hvis det blir kjent hva slags aktivitet den kjekke unge rødhårede innehaveren driver med på fritida.

Mange nazi-spanere

De brune hadde altså en hel mengde spanere ute i terrenget. Blant dem var også en ung gutt fra Asker som vanket rundt sammen med FMK-medlemmet Andreas Winsnes. Denne tilsynelatende uskyldige gutten falt til slutt inn i en busk og påførte seg selv endel skade. I gatene lusket Atle Bjerkland rundt med mobiltelefon og en stor langhåra schäfer-hund. Han sto hele tiden i forbindelse med Monge med flere i den hvite Ford´en og med Christian Paus. Til disse ringte han inn oppdaterte meldinger som skulle være til hjelp for nazistene i trengte situasjoner. Formålet var også å sondere terrenget før demonstrasjonen. Slik ville man forhindre å bli jaget vekk eller og få bank, eller begge deler. Til dette hadde man også biler som patruljerte forbi ambassaden i timene før demonstrasjonen.

Bjerkland er Vålerenga-fan og tilstede på alle kampene deres og er ofte og finne på Stedet i Torggata. Han har de to siste årene gjentatte ganger blitt observert som spaner for nazistene rundt en rekke forskjellige demonstrasjoner i Oslo. I tillegg står han i forbindelse med sentrale folk som Michael Knutsen. Med sin karakteristiske tykkfalne figur, runde briller og fastgrodde caps på hodet er han lett gjenkjennelig.

Jon Christian Gulbrandsen som ved stortingsvalget innehadde 6. plassen på Fedrelandspartiets liste i Oslo - og er styremedlem i Fedrelandsungdommen - virret også rundt i gatene. Til slutt falt han pladask i asfalten og slo seg i hodet. Han sendte seg selv på legevakta med knekket selvfølelse mer forvirra enn noen gang. Gulbrandsen deltok i selve demonstrasjonen, men hadde etterpå problemer med å finne tilbake til venna sine. Eiternes og hans følge etterlot resten i stikken, holdt hodet lavt fra begynnelse til slutt, og ble helskinnet eskortert bort i politiets biler.

Bøler

Det kan ikke poengteres for ofte at de brunes base i dag ligger på Bøler. Størsteparten av de aktive nazi-skinsene bor i dag på Bøler og opererer derfra. Dette bør tas seriøst av den antirasistiske bevegelsen. Bøler og også Oppsal er områder som bør og må prioriteres.

Det er verdt å merke seg at senere på kvelden ble nærmere 20 av dem observert på Bøler og Oppsal. De fikk en stri tørn med politiet som ikke slapp nazistene av syne. Blant dem som ble stoppet for kontroll var flere av miljøets sentrale figurer, bl.a. var en av dem Jan Helge Wanggaard fra Nittedal som er siktet for delaktighet i attentatplanene til Tom Eiternes og Tommy Ormseth. Om målet var å reise til byen for å hevne seg etter dagens fiasko ble disse planene kraftig forpurret.

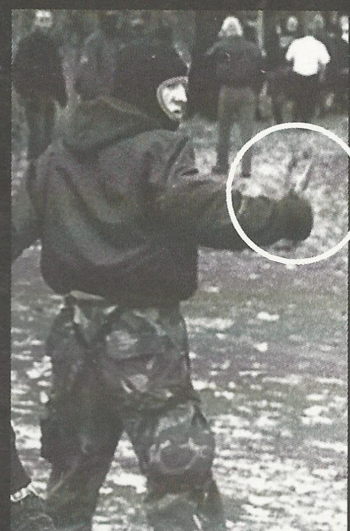
Vi kan skrive inn lørdag 18. oktober som den totale seier til tross for politiets opptreden og det faktum at det faktisk lyktes nazistene å mobilisere til en demonstrasjon i det hele tatt. Det er også verdt å bemerke at Rød Ungsoms leder Marte Michelets oppførsel på Redaksjon 21 mandagen etter var høyst beklagelig og unødvendig.

Se artikkel neste side ☞

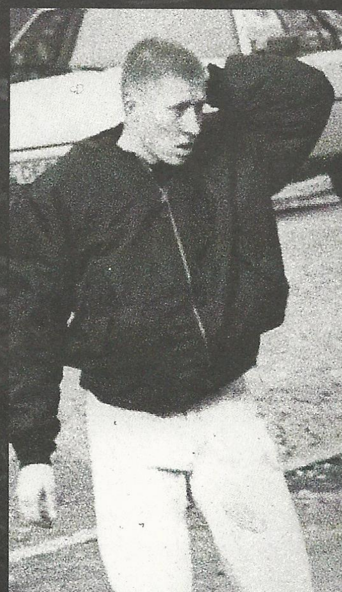
fiasko

En arisk germaner med verandaleppe.

Feigeheten har ingen grenser. En av arierne trakk en stor jaktkniv og truet med å stikke mot demonstrantene.

Jon Christian Gulbrandsen fra Fedrelandspartiet falt plutselig i bakken og slo seg i bakhodet. Her ser vi ham på vei til legevakta.

Når nazistene bankes i Bygdøy allé...

Jens Book Jensen, trafikktettheten og borgerskapets diskrete charme har for alltid rasert Bygdøy allé, Fjogners hovedgate, men lørdag ble snobbegata riktig så pønta opp med forslåtte nazister, dandert i glasskår fra bilene deres og stilfullt innhylla i røyk fra brennende nazi-faner. Alle antirasister var enig om at vi hadde hatt en særdeles fin utflukt til det eksklusive ville vest, blant kastanjetrær og politikøller, pudler og grått hår, ambassader og notabiliteter — åssä så fine haver dem har der borte da, med overmodne nazister i tretoppene, kuer og kluxklanere bare slengende rundt i grøftene til fri maltraktering og selvplukk av hvit-maktere på rot.

Selvfølgelig var det Tom Eiternes som sto bak det hele! Ingen andre kan ha regien for en slik gedigen naziflause. Her har typen knapt nok blitt løslatt etter å ha stikki ned en våpenhandler da Dumme-Tom skulle teste om kniven var skarp, og deretter blitt ferdig med varetekta for det mest idiotiske statskuppsforsøket siden Doffen med bartens "kupp" på en bierstueben Bürgerbräukeller i Bayern i 1923, der Hitler utropte seg til statssjef etter å ha stjælt ølen til den bayerske regjeringssjef.

Når Eiternes og hans einsatzere påberoper seg ytringsfriheten, skal de også vite at de blir møtt med vår ytringsfrihet.

Eiternes hadde for anledningen tatt dekknavnet "Komiteen for Hvites rettferd i Sør-Afrika"(!), mens hans lansebærer Tommy Ormseth i all beskjedenhet kaldte seg "Det Norske Folk". Fint ska're værra på vestkanten, og han kan gjerne fortsette å hete Det Norske Folk for vår del. Ole Krogstad, Christian Paus og Eidsvoldsfedrene, livaktig spillt av hr. Monge, skulle sikkert forestille Det Norske Hus, men turte likevel aldri å komme ut av sin Tyske Bil. Men selvfølgelig tok Eiternes toppen av kransekaka med sin kostyme. På grunn av den lange avstanden trodde vi først at "Tom det Hvite Folk" hadde pavedrakt på seg, men da vi kom litt nærmere, etter å ha forsert noen politisperringer, kunne vi i et tusendels øyeblikk se at det var en stormesterdrakt fra Ku Klux Klan i spygrønn silke, med hette og det hele. Vi fikk aldri tella hvor mange striper Tom og det Hvite Folk hadde fått på ærmet, for han er såvisst ingen Tøffe-Tom. Så fort han oppdaga vår riktignok uellegante, men effektive forsering av politisperringene, heiste han opp skjørtene og sprinta avsted så fort Kubeina kunne bære ham. Den nystrøkne ariske spasserdrakten må ha blitt frøktelig krøllete, slik som han rulla opp stakken for å få langa ut. Drakta ble nok ikke noe penere av at Eiternes, noe lengre oppe i Bygdøy allé gikk ned i knestående, for deretter å åle seg frem på magen i håp om å være i skjul for eventuelt forfølgende byindianere. I et desperat forsøk på å finne noe sand å grave hodet ned i, tok stormesteren, Det Norske Folk og tilliggende herligheter seg inn i et tilfeldig valgt hus, der de i følge VG knuste blomsterpotter og skremte opp beboerne. Sikre kilder sier at blomsterpottene ble knust da Eiternes forsøkte å begrave det tjukke huet sitt i noe som lignet sand. Strutser i Ku-forkledning blir fort desperate i uvante omgivelser. Det Norske Folk, also known as Ormseth, and the nazis former known as Einzatzgruppen, trykket desperat nødnummeret til ZOG-politiet for å bli reddet før Stormesteren gikk tom for blomsterpotter. Det skal visstnok ha kommet til pinlige scener da politiet kom og reddet dem, og det ble også klart hvorfor Ku Klux Klan har kjoler og ikke bukser. Ikke pisser de i buksa av skrekk, nei...

Alle de 200 anti-fascistene som hadde blitt mobilisert på meget kort varsel tror jeg hadde en fin og stemningsfull dag der ute på det charmante Fjogner. Det var også i appellers form plass til de mer prinsippielle betraktninger rundt det at Norges mest voldelige nazister og rasister hadde fått politiets tillatelse til å holde en demonstrasjon utenfor den sør-afrikanske ambassade — Nelson Mandelas ambassade — selve symbolet på kampen mot rasisme. I ly av norske myndigheters holdningsløshet skulle altså Tom Eiternes' nazigruppe få stå uten for Nelson Mandelas ambassade og si at de kjemper for hvite syd-afrikaneres rettigheter, representert ved den hvite terroristen Eugene Terre Blanche fra nazigruppen AWB. Slikt er virkelig pinlig. For to måneder siden fikk den norske regjeringen sterk kritikk fra FN-komiteen Comitee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD) for deres manglende vilje til å slå ned på rasistiske og nazistiske organisasjoner.

Tom Eiternes har lenge forsøkt å innynde seg hos den sør-afrikanske nazi-bevegelsen, og har blant annet skrevet hilsener i AWBs rasistblad, der han i tillegg til navnet sitt har underskrevet med POW, Prisoner of War - krigsfange...

Eugene Terre Blanche, lederen for Afrikanse Wiederstand Bewegung AWB, ble i fjor dømt til seks års fengsel for mordforsøk og mishandling av en av sine svarte ansatte, Paul Motshabi. Antagelig er det dette de norske nazistene påstår er et overgrep "mot den hvite mann"!

Terre Blanches nazibevegelse er mest kjent for sin storming av World Trade Centre i 1993, i et forsøk på å stoppe forhandlingene om avvikling av apartheid som da foregikk i bygningen. I 1994 forsøkte Terre Blanche statskupp i en av Sør-Afrikas bantustans, for å bruke dette området som base for angrep på det nye anti-rasistiske Sør-Afrika. Det er også bevist at mannen som myrdet ANCs nestleder Chris Hani, Janusz Walus, er medlem av Terre Blanches parti, boernes motstandsbevegelse, som på sitt meste hadde 30 000 væpnede rasister. Virkelig en venn som fortjener Eiternes "beskyttes mot forfølgelse". Og virkelig et formål som fortjener norsk politibeskyttelse for å få håne den viktigste internasjonale antirasistiske frihetskamp!

Når Eiternes og hans einsatzere påberoper seg ytringsfriheten, skal de også vite at de blir møtt med vår ytringsfrihet. Vi vet hva han står for og hvem han støtter, og vi kommer aldri til å godta at de i fred skal få tråkke på den anti-rasistiske frihetskampen, om Eiternes så må ha tusen politifolk for å beskytte det dumme hodet sitt. Vi skal bruke alle våre internasjonale kontakter for å spre hvordan norske myndigheter lar den internasjonale antirasistiske kampen blir latterliggjort. Det er ikke sikkert FNs Cerd-komité er noe særlig mer imponert over norske myndigheters seriøsitet i bekjempelse av organisert rasisme etter denne lørdagens forestilling.

Vi skal aldri gi nazistene fred til rasistisk ytringsfrihet, som alltid betyr mer vold og nye overgrep mot svake grupper. Ytringsfrihet skal være en beskyttelse av de svakestes rettigheter og sikkerhet, ikke politiets blankofullmakt for rasistiske idioter. Derfor er vi glad for alle de par hundre menneskene som var med og kjeppjagde nazzene. I stedet for å stoppe en åpenbar spredning av rasistisk propaganda, valgte politiet å arrestere fire av oss, og skade enda flere med køllelag og annen statsautorisert vold.

Nytt fra Hønefoss og omegn:

Voldsdømte nazister

I august ble det gjennomført hele fire rettssaker mot nazister i området. Grove voldsaker var gjengangere, men også tyverier og besittelse av stjålet politiutstyr ble avslørt. Som vanlig var dommene mot nazistene lave. Først ut var Werner Holm (23) som bl.a. var sikta etter overfallet og knivstikkinga av en tilfeldig person i Oslo 17. mai. Han var og tiltalt for sammen med en gjeng nazister, 31. mai i år, å ha overfalt en tilfeldig 14-åring i Hønefoss og sparket ham i hodet mens han lå nede. I tillegg til dette var det og en rekke andre tiltalepunkter, bl.a. et for å ha knust et ølglass i ansiktet på en antirasist. Holms forklaringer var prega av hans høye alkoholforbruk og hukommelsestap p.g.a. dette. Holm ble dømt for alle tiltalepunktene og fikk tilsammen et års fengsel. Dette er heller ikke første gang Holm blir dømt. I 94 ble han idømt fengselstraff bl.a. for korsbrenning utenfor en chilensk flyktningebolig på Harestua.

14. august ble det gjennomført en rettssak mot Kjell Arne Karlengen (24). Han var bl.a. sikta for å ha skutt med luftpistol mot antirasister ved en konsert i Hønefoss og for innbrudd og tyveri av forskjellig politiutstyr samt ulovlig besittelse av våpen og politiradio. Nå er det ikke sånn at vi verken går inn for eller har noen tro på fengselstraff, men 30 dagers betinga fengsel for alt dette kan få noen og en hver til å lure. Kanskje ikke rart Ringerikes Blad ikke har skrevet om dette? En så forøvrig enda et eksempel på nazistenes "gode samhold" i rettssaken. Andreas Wang hadde i politiavhør sagt han hadde mottatt stjålet politiutstyr av Karlengen. I retten endra han forklaring og skyldte denne gangen istedet på Eirik Solheim. Nazisten Kenneth Engebretsen (18) møtte 7. august ved Hallingdal Herredsrett. Han hadde fra før av en betinget dom på 120 dager. En av betingelsene fra den forrige rettssaken var at han skulle gå på skole i Ål for å kunne bryte med nazimiljøet i Hønefoss. Hvor vellykka dette var så vi helga 6.-8. juli hvor han hadde besøk av en rekke nazivenner som lagde kvalm med lokale folk som de av forskjellige grunner ikke likte. Dette foregikk riktignok ikke helt uten motstand, men det hele endte med at Engebretsen knakk kjeven til en person med beinskjørhet. For dette ble han nå dømt til 8 måneders fengsel. Han var også tiltalt for det tidligere nevnte overfallet på en 14-åring i Hønefoss, men ble frikjent da vitnet ikke møtte. 19. august starta en tre dager lang rettssak i Hønefoss mot bl.a. Richard Martinsen (18). Han var tiltalt for flere voldstilfeller, samt en lang rekke forskjellige vinningsforbrytelser. Martinsen som selv omtalte seg som "nasjonalist" i rettssaken slapp til slutt unna med 10 måneders betinga fengsel slik at han skulle kunne fortsette utdanninga si i Trondheim.

Euro CD Norge trykte nazi-CD

Ole Krogstad er ute med ny samle-CD, igjen. Denne gangen med en ny utgave i serien Støvleguttenes sangkor. Euro CD Norge A/S på Rjukan har trosset alle protester og advarsler og nok en gang trykket CD´ene til nazistene. Tittelen på Ole Krogstads nye CD er European Skinhead Army. Norske Norhat og Varder er med på samle-CD´en sammen med finske Pig Killer og noen andre. Forrige gang Euro CD Norge A/S var i søkelyset var sist vinter da det kom fram at de hadde trykt en rekke CD-titler for utenlandske nazister. Den gang benektet direktøren ved bedriften at det var noe kritikkverdig i dette. Man forholdt seg til norsk lov og så lenge en CD ikke er forbudt vil de fortsette å trykke dritten. Euro CD Norge A/S trykker i dag det meste av CD´er som utgis i Norge og ville selvfølgelig få problemer hvis en rekke av distributørene og kundene truet med å trekke seg. European Skinehead Armys innercover sår ingen tvil om hva slags musikk det er snakk om. På forsiden er det et bilde av åtte nazi-skins i bar overkropp mens de strekker på sine høyrearmer. Både baksiden er inner- og yttercover prydet av bilder av nazister bevæpnet med skytevåpen. Det ene bildet er fra Vikings våpenøvelser i Oslo sommeren 1995. Klarere kan heller ikke budskapet bli når en av sangene lyder tittelen White Pride. Antifascistisk Aksjon oppfordrer til aksjoner mot Euro CD Norge A/S.

Knus nazibilene!

Etter nederlaget 18. oktober har nazistene forsøkt å kompansere med bilkjøring i Gamlebyen i Oslo i håp om å finne motstandere å gå til angrep på. AFA har vært utsatt for telefonsjikane og Blitz har fått gjentatte bombetrusler. Onsdag 22. oktober ble to personer forsøkt overfalt mens de klistret plakater i Gamlebyen. De slapp unna og isteden måtte nazistene tåle å få bilen sin steinet. De kjørte bilen til Jan Helge Wanggaard fra Nittedal. En bil som tidligere også har "patruljert" i området rundt Blitz og i Gamlebyen. Det er flere kjente biler de brune benytter seg av og som det siste året ofte har blitt sett i ulike sammenhenger. Torsdag kveld ble bilen til Tore Huuse sett ved gamle Sentrum Scene. Bilen manglet fremdeles siderute etter fiaskoen på Frogner. Natt til lørdag 25. oktober forsøkte fire nazi-svin med baseballkøller igjen å gå til angrep på to antifascister. Denne gangen på Lilletorget på Grønland. Heldigvis klarte våre venner å løpe unna. Bilen som ble brukt eies av Bjørn Egil Evensen og har ved gjentatte anledninger blitt brukt mot antifascister. Da AFA og Blitz mobiliserte mot nazistene 17. mai var Evensens bil blant dem nazistene brukte til spaning.

Sølvgrå Ford Escort 1983 CC 96918
Blå stripe langs hver side
Jan Helge Wanggaard, bor Nittedal.

Hvit Ford Sierra 1987 CV 16805
Tore Huuse, medlem i Riksfronten
Bor Eidsvoll

Brun Ford Escort 1976 HB 24838
Bjørn Egil Evensen, Viking, bor Hemnes

Grå Peugeot 305 GT 1984 DE 23713
Kjell Arne Karlengen fra Hønefoss/Oslo

HØYREEKSTREMISTENE SLIPPER UNNA

To år siden nazistenes voldskampanje i Oslo

Høsten 1995 gjennomførte nazistene en regelrett volds- og terrorkampanje i Gamlebyen i Oslo. I front for aksjonene sto Johnny Olsen og Anti-Antifa. Sakene som den gang ble anmeldt er enten henlagt eller ingenting er skjedd i etterforskningen. I november 1997 har det gått to år uten reaksjoner fra det offentlige Norge.

Øverst til venstre: Blitz ble utsatt for bombeattentat
Nederst: Nazistene bedrev utstrakt terror i Gamlebyen.
Over: Terroren kulle være hevn for en rekke nederlag påført nazistene de siste årene. Her fra fiaskoen Aker Kulturerksted på Sandaker 11. februar 1995.

Ekstrem forskjellsbehandling

Politiet - som vanlig blind på høyre øye - fremstilte i samarbeid med avisene i Akersgata konfrontasjonene og aksjonene høsten 1995 som en gjengkrig. Isteden for å gjengi et riktig bilde av kampen mot nazistene forsøker presse og politi nærmest å kriminalisere motstanden mot fremveksten av brune bevegelser.

Den politiske venstresiden har alltid hevdet av politiet er blind på det høyre øyet. For dem uten illusjoner om det norske politi- og rettsvesenet viser eksemplene fra høsten 1995 at påstanden har en hel del for seg. Hovedmålene for angrepene til Viking og Anti-Antifa var nemlig antifascister organisert i miljøet rundt AFA og Blitz. Angrepene ble gjennomført med våpen som økser, pistoler og bomber. Mange av angrepene ble politianmeldt og flere av nazistene ble gjenkjent uten at dette i ettertid har fått politi eller rettsvesen til å reagere. Så lenge det ikke gikk ut over politikere eller øvrighetspersoner var det ikke så nøye med etterforskningen. Istedet gjorde forskere som Tore Bjørgo alt for å bygge opp under teoriene om gjensidig gjengkrig og at begge sider er like ille. Målet med den antifascistiske kampen blir mistenkeliggjort og meningen med den blir forsøkt visket uklar. En høyst samfunnsrelatert konflikt som dreier seg om mer enn en liten skare brune byller ble av høyrekreftenes forskere forsøkt avpolitisert.

Tysting fruktbart

Bakgrunnen for angrepene rettet spesielt mot Blitz og AFA var at nazistene satt på viktig informasjon som gjorde det mulig for dem å angripe enkeltpersoner. Sommeren og høsten 1995 nærmest patruljerete de gatene i indre øst. Interne opplysninger som telefon- og mobiliseringslister er som oftest meget følsom informasjon og man skal være medlem i et miljø eller en organisasjon for å få tak i den. I dette tilfellet var det Karen Margrethe Espenes som skaffet høyreekstremistene det de trengte for å sette i gang en voldskampanje. Espenes hadde et knapt år - inntil hun ble avslørt i oktober 1994 - fungert som tyster for nazistene samtidig som hun til daglig vanket på Blitz. Hun snappet opp en mengde informasjon og det hun ikke fikk stjal hun. Opplysningene ble videreformidlet framfor alt til Eirik Solheim, og til Michael Knutsen. Folk som Petter Kristian Kyvik, Johnny Olsen og Ole Krogstad fikk også del i informasjonen. Opplysningene inkluderte endel dokumenter og navn, adresser, telefonnummer og private opplysninger om et større antall personer. Dette var ny informasjon for nazistene. Etter år med lite eller ingen informasjon om venstresida ble situasjonen nå en helt annen. I et gitt øyeblikk kunne nazistene når som helst gå til angrep på utvalgte miljøer og personer. Den umiddelbare formen for sjikane var telefonoppringinger. Tusener av telefontrusler ble ringt inn til en mengde privatpersoner og til Blitz i løpet av 1994, 1995 og langt inn i 1996. Telefonlistene Espenes hadde overgitt nazistene ble spredd i hele miljøet og mange brukte hundrevis av kroner på å ringe til alle døgnets tider. Mange av Vikings yngre medlemmer ringte endog og presenterte seg ved sine egne navn. Det samme gjorde personer tilknyttet nå nedlagte Ariske Brødre (nå Tønsberg Skins).

Nederlagene

Angrepene høsten 1995 kom som følge av en serie med nederlag for nazistene. I den desperate situasjonen de selv hadde satt seg i var en offensiv mot AFA og Blitz det mest nærliggende å velge. Tidligere samme året hadde nazistene mistet et hus på Sandaker og lidd nederlag i alle konfrontasjoner med den antirasistiske fronten i Oslo. Nå var det på tide å bruke den informasjonen man satt på. Parallelt fungerte Frps framgang ved kommunevalgene høsten 95 som en oppkvikker for nazistene. Straks etter valget var over begynte en serie med angrep. De hadde det til felles at de var basert på Espenes informasjon, og for å få maksimal effekt var hun ofte selv med på angrepene.

Et svært begrenset miljø av aktive rasister og nazister som for det meste var tilknyttet Viking sto bak. Sentralt i virksomheten sto Johnny Olsen og hans krets, mens Eirik Solheim ledet de yngre folkene. Alle angrepene fant sted innafor et svært begrensa område i Gamle Oslo og ble gjennomført i en tidsbegrensa offensiv som skulle ramme på de ømmeste punktene. Nazistene ser på Blitz, med utveksten AFA som sine bitreste fiender. Det er alltid dem som står i veien når den brune pesten vil fram i verden.

Nazivolden høsten 1995

Politiets opptreden i disse sakene er det mest forunderlige. Om det er bevisst trenering av alvorlige tilfeller av nazistisk motivert terror, er det et alvorlig problem for alle som vil nazismen til livs.

9. november ble Blitz bombet for annen gang og det var to episoder i Gamlebyen der skytevåpen var involvert. Flere angrep på biler nazistene mente var eid av medlemmer av AFA. I et angrepene ble det benyttet øks og jernstenger og fant sted mens en antirasist satt i sin egen bil. I tillegg kommer nazistenes - i perioder - nesten daglige "patruljering" i Gamlebyen og flere forsøk på angrep. Alle i et område 3 minutters gange fra Oslo Politikammer. Alle sakene er i dag enten henlagt eller tilsynelatende "glemt".

Dette er de "store" sakene fra høsten 1995. Alle er anmeldt og de fleste henlagt. Unntaket er den første hvor fremdeles ingen av de fornærmede eller andre har hørt noe fra politiet over 2 1/2 år senere.

•Søndag 9. juli: Johnny Olsen skyter med skarpt mot en gruppe antifascister på Stedet i Torgata i Oslo. De fleste av antifascistene anmeldte Olsen for drapsforsøk. En mengde folk er vitner til skuddene. November 1997: To og et halvt år senere har ingen hørt fra poli-

Sjelden eller aldri tas politisk motivert vold mot venstresida alvorlig. Unntakene er f.eks. hvis kjendis er involvert som fornærmet i en sak . I ettertid har det vært påfallende stille om de grove voldsepisodene rettet mot de antifascistiske gruppene i Oslo. Få av tilfellene har ført til tiltale til tross for at det i enkelte av sakene er kjent hvem som har stått bak aksjonene. Nå, snart to år etter er enten sakene henlagt eller har ikke ført til rettsforfølgelse. Et av de groveste tilfellene er saken mot Johnny Olsen på Stedet i Torgata i Oslo sentrum søndag 9. juli 1995.

Antifascistisk Aksjon har snakket med en av dem som var tilstede da Johnny Olsen skjøt mot en gruppe antifascister på et Oslos mest besøkte og kjente utesteder. En gruppe antifascister var i Torggata denne søndagen. Det var ennå tidlig på kvelden og det ble bestemt at man skulle ta seg en tur innom Stedet. "Pål" som foretrekker å være anonym, som var en av dem som var tilstede, forteller: *"Vi hadde nettopp kommi til byen da noen fant ut at vi skulle gå en tur innom Stedet. Det er tross alt et sted åpent for alle. Vi ville ikke la oss hindre av at plassen på den tida hadde et nazi-stempel. Når vi kommer inn ser vi tre skinheads ved et av bordene i baren. To av dem kjen-*

Forstetter neste side.

Ekstrem forskjellsbehandling

Fortsettelse fra forrige side.

te vi igjen. Det var Dagfinn Heier som på begynnelsen av 90-tallet slo seg sammen med naziene. Han tredje var det ingen av oss som gjenkjente, men det viste seg seinere at det var Johnny Olsen. Han hissa seg opp over at vi var der og begynte å slenge med leppa til tross av at vi var mange fler en de tre som satt der. Etter endel munnhuggeri og diverse trusler trakk han plutselig opp en pistol, tok ladegrep og retta pistolen mot oss. Vi flykta alle ut, med kulene hvinende rundt øra. Selv så jeg at han sikta rett mot ryggen på en av oss. Det er et under at han ikke blei treffi. Rett etter stakk Olsen av på en bøffa sykkel. Etterpå, da vi snakka sammen, fant vi ut at det var Johnny Olsen vi hadde møtt."

Alle de fornærmede i saken gikk til anmeldelse av noe som kun kan betegnes som et drapsforsøk. Politiet fant få dager etter kulene i Torggata. Johnny Olsen levde i skjul i noen korte dager før han

Fortsetter side 26

tiet eller fra andre rettsinstanser.

•Torsdag 19. oktober: Antirasist angrepet i bilen sin. Johnny Olsen, Petter Kristian Kyvik og Pål Eriksen ble gjenkjent. Alle tre tatt inn til avhør. Saken henlagt etter to måneder fordi ord sto mot ord til tross for at det fantes vitner til angrepet.

•Natt til lørdag 28. oktober: En maskert nynazist med pistol truer i et portrom i Arups gate i Gamlebyen tre personer. Mannen ville inn i gården for å få fatt i et medlem av AFA spesielt plukket ut av nazistene som hatobjekt. Politiet innledet ikke noen nevneverdig etterforskning og fant selvfølgelig ikke gjerningsmannen. Saken henlagt.

•Natt til fredag 4. november: En ung mann som ventet på bussen på Harald Hårdrådes plass i Gamlebyen angrepet med øks av tre nazister. I det han løper etter nazistene snudde en av dem seg brått og skjøt ham gjennom armen med et pistolskudd. Saken henlagt.

•9. november 1995: Blitz bombet nok en gang med en kraftig ladning dynamitt. Saken henlagt.

I den samme perioden gjennomførte nazistene flere angrep på enkeltpersoner og hundrevis av trusseltelefoner. I juni ble to antifascister forsøkt overfalt av et titalls nazister i Arups gate. Fredag 20. oktober sirkulerte flere biler fylt med nazister rundt i Gamlebyen på leting etter personer de kunne overfalle. Dagen etter dukket Johnny Olsen, Petter Kristian Kyvik og Pål Eriksen opp på Gamlebyen Gjestgiveri, men snudde i døra av åpenbare årsaker. Prosedyren med bilkjøring var i en periode i oktober og november nærmest en daglig foreteelse. Gamlebyen Aktivitetslag fikk knust rutene sine to ganger. Det samme gjaldt for et kollektiv med gamle pønkere på Vålerenga som fikk rutene sine knust flere ganger i løpet av sommeren og høsten 1995.

I tillegg kommer bomben mot Blitz i august 1994 som også er henlagt og angrepet med brannbomber og skyting på Blitz i desember samme året. I det siste tilfellet brød ikke politiet seg engang med å innlede etterforskning. Johnny Olsens skudd mot demonstrerende antifascister 17. mai 1996 har blitt redusert til legemsbeskadigelse. Det er i dag på det rene at mange i det antirasistiske miljøet og i pressekretser er overbevist om at Johnny Olsen har vært involvert i mange av sakene. I noen av sakene er han som nevnt gjenkjent, mens flere av de andre aksjonene er av en slik karakter at det er få personer i nazi-miljøet utenom Johnny Olsen som kunne gjennomført dem (se egen artikkel).

I ettertid er det opplagt at de brunes strategi kun har slått tilbake på dem selv. De aller fleste er uten nevnverdig erfaring, er dårlig skolerte og meget unge av alder. Gjennomtrekket er meget stort. Fokuseringa på individuelle aksjoner vil i det lange løp ikke føre noe sted hen. Ihvertfall ikke så lenge basisen for en bredere organisering og mobilisering ikke er tilstede takket være antifascistiske og antirasistiske motmobiliseringer på høyt plan.

Organisert motstand nytter

Etter en volds- og terrorkampanjen som ble rettet mot antifascister i Gamlebyen i Oslo høsten 1995 ble det dannet en felles front av fagforeninger, partier, grupper og organisasjoner. Man gikk sammen om å mobilisere mot nazivolden. Begivenhetene i Gamlebyen denne høsten hadde satt et støkk i mange. Reaksjonene fra det offentlige Norge var ikke nevneverdige. Det var forunderlig stille fra et samla spekter av politikere og presseorganer. Ikke engang RVs representanter i Oslo bystyre fant sakene verdt å ta opp. Etter initiativ fra AFA og Blitz ble det innkalt til møte hvor situasjonen i Gamlebyen ble presentert for en rekke representanter for forskjellige partier og organisasjoner. Skuddene på Harald Hårdrådes plass natt til lørdag 4. november mobiliserte over 300 folk til antirasistisk demonstrasjon i Gamlebyen. Og det bare to dager etter. Blant appellantene var Gamlebyen Beboerforening. Det var denne type mobiliseringer man i større grad ønska å bygge videre på. I det som nå tok form under navnet Aksjon Stopp Nazistene var over 100 organisasjoner med. I begynnelsen av januar 1996 blomstret østkanten med antifascistisk og antirasistisk aktivitet. Folkemøte med bl.a. Erik Bye og andre, bydelsbaserte markeringer og demonstrasjoner endte i slutten av januar opp med en demonstrasjon mot nazivolden der nærmere 3000 mennesker deltok. Isteden for å fokusere på individuelle aksjoner mot nazistene, mobiliserte antifascister store deler av befolkningen på østkanten til aktiv antirasistisk deltagelse. Mobiliseringen fikk gjenklang langt inn i fagforeninger og bydelsadministrasjoner. Mobiliseringer av denne typen har ofte den effekten at de fratar nazistene ethvert initiativ. Tiden etterpå har i så måte vært en lang nedtur for Viking og andre med lignende sympatier. AFA sto sentralt i arbeidet hele tida og viste at sammen med resten av den antirasistiske bevegelsen kan vi mobilisere store mengder mennesker i kampen mot nazistene. Veksten av brune krefter er et samfunnsproblem og et samfunnsansvar som angår alle.

Johnny Olsen var ledestjernen når rekrutteringa til de nazistiske miljøene skjøt fart i løpet av 1994 og 1995. Som ekstremt voldelig og med sin posisjon som ledende medlem i Anti-Antifa ble han den naturlige frontfigur. Hans forhistorie og totale mangel på hemninger gjorde ham til et forbilde for mange i miljøet rundt Viking. Han var mannen som ikke gikk av veien for å gå radikalt til verks. Olsen sto sentralt i aksjonene sommeren og høsten 1995

Bakmannen: Johnny Olsen

Etter at Olsen første gang slapp ut på frisoning på begynnelsen av 90-tallet har han stått bak skyting, overfall og trolig også bomber. Han har forlengst oppfyllt alle vilkår for å bli tatt alvorlig. Alvorlige episoder til tross ligger alle sakene hans i dag brakk i Oslopolitiets omfattende arkiver.

Allerede i 1990 ble det avslørt at Johnny Olsen til tross for sine tvetydige uttalelser hadde en sentral rolle i den lille kretsen av aktive nazister på Østlandet. Sammen med Ole Krogstad, Petter Kristian Kyvik, Jan Holthe og noen fler var han aktivt med i forløperen for Anti-Antifa, nemlig Arisk Front. Denne skulle utføre attentater mot politikere, journalister og venstreorienterte.

Generalprøven

Generalprøven kom 2. november året etter. Da angrep et tjuetalls medlemmer av Boot Boys Skai Bar i Gamlebyen der man mente "blitzerne" holdt til. Angrepet endte i fiasko. Pål Eriksen fikk en hengelås i hue og måtte på legevakta. Ole Krogstad fikk en særdeles grundig omgang bank og Johnny Olsen rømte fra rasende antifascister på Youngstorget. Med kniv kapret han en taxi og truet sjåføren til å kjøre ham vekk. Dagen etter ble Olsen arrestert på svenskegrensa. På seg hadde han en skarpladd automatpistol. Det bar tilbake til fengselscella.

Slipper unna

Mye har forandra seg siden 1991. Norge har fått et større nazistisk boneheadmiljø, men lederne er de samme som før. Johnny Olsen er mer sentral enn noen gang. Hans merittliste har økt i lengde i takt med utviklingen. Lista er like lang som den er full av oppsiktsvekkende saker. I de fleste tilfellene har sakene blitt henlagt eller han har fått ekstremt milde tiltaler. Helheten har en viktig rolle her. Til tross for gjentatte skyte- og knivepisoder har politiet eller retten i de tilfellene slikt har vært inne bildet ikke regnet gjentagelsesfaren for å være tilstede. Dette gjelder spesielt episoden fra sommeren 1995 da han skjøt med skarpt mot en gruppe antifascister og etterpå rømte på en stjålet sykkel. I fengslingsmøtet etterpå - der Johnny Olsen ble fremstilt for varetektsfengsling - regnet ikke retten gjentagelsesfaren for særlig stor. Til tross for at han var anmeldt for trusler med kniv året før og i tillegg var dømt i saken fra 1991. Nå skriver vi november 1997, to og et halvt år senere, ingen har vært i retten og ingen av de fornærmede har hørt et pip fra verken politiet

Ekstrem forskjellsbehandling

Fortsettelse fra side 24

meldte seg for politiet. Under fengslingsmøtet slo både politiet og retten fast at det ikke var fare for gjentagelse. Eksemplene må være av de mer unike i norsk rettshistorie. Spesielt hvis vi holder saker der politiet har vært anmeldt for vold utenfor. Allerede i 1995 var Johnny Olsens merittliste lang, selv etter at han slapp ut fra soningen for dobbeltdrapene han ble dømt for i 1982. Overdrivelsene i pressa og politiets ettergivenhet var også denne gange påfallende tvilsomme:

"Både dem som jobba der og alle vi som er fornærma i saken kan vitne på at Olsen sjøl provoserte fram den situasjonen som oppsto.Likevel har ikke politiet løfta en finger for å stille Johnny Olsen til ansvar. Ingen av oss hadde rørt mannen før han trakk pistolen. Pressa framstilte det etterpå som om vi hadde storma inn å angripi Johnny Olsen. Vi visste jo ikke engang at det var han som satt der," understreker Pål.

Angrepene og politi og rettsvesen behandling av sakene i ettertid står i grell kontrast til politiets opptreden i forbindelse med aktivister fra AFA. Vinteren 1994 ble et medlem av AFA anmeldt for overfallet på Christian Paus, på den tiden et sentralt medlem i Viking. Få timer etter overfallet ble den anmeldte personen hentet av politet klokka fire om morgenen hjemme hos seg selv og kastet i varetekt for fem dager. I kun et av tilfellene der nazistene har skutt mot meningsmotstandere sommeren og høsten 1995 førte det til varetektsfengsling. Det var etter at Johnny Olsen skjøt med pistol på Stedet i juli. For overfallet på Christian Paus ble den anmeldte fra AFA frikjent i byretten.

eller retten. Det gikk imidlertid ikke lang tid før Johnny Olsen igjen var i fokus. Sammen med Pål Eriksen, Petter Kristian Kyvik og en fjerde person var han delaktig i et overfall på en antirasist i Gamlebyen i Oslo.

Nazistene som alle ble gjenkjent brukte øks og jernstenger i angrepet som ble gjennomført mens antirasisten satt i bilen sin i St. Halvards gate. Alle de tre navngitte ble etterpå tatt inn til avhør, men fordi alle nektet delaktighet i overfallet ble saken henlagt etter to måneder.

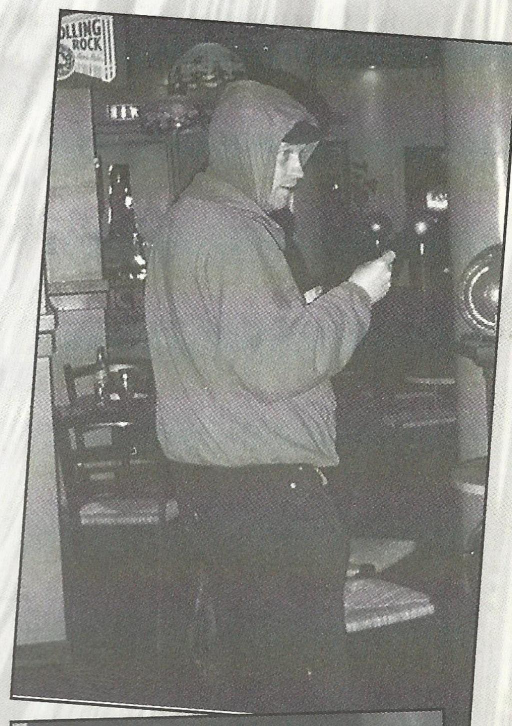
Null interesse

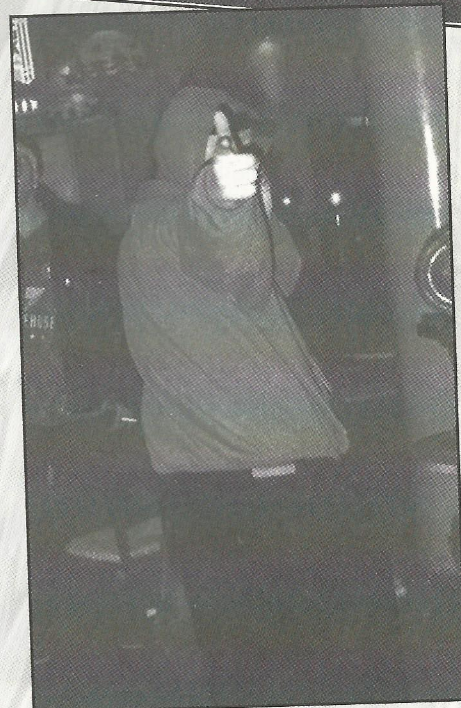
I bombesaken mot Blitz fra august 1994 er det en utbredt oppfattelse at Johnny Olsen må ha vært involvert. Dette gjelder både blant antirasister og i pressekretser. Mange momenter taler mot han både i denne saken og i sakene fra høsten 1995 (se egen artikkel). Til tross for at det sirkulerer et antall håndvåpen og automatvåpen i nazimiljøet er det ytterst få personer som noen gang har skutt mot levende mennesker. En av de få er Johnny Olsen. Han har trådt over terskelen. For ham er det ingen vei tilbake. Det koster ham lite og gjøre det flere ganger. Endel norske avisers framstilling av Johnny Olsen som en stakkar som uheldigvis havnet i nazimiljøetuten å egentlig ville det er uten hold i virkeligheten. Slike påstander er basert på dårlig kunnskap om mannen og hans meritter. Det bør ikke være noe tvil om hans posisjon hos de brune og heller ikke om hans delaktighet i skyteepisodene høsten 1995. Angrepene høsten 1995 var i det store og hele retta mot et begrensa miljø med noen få personer som prioriterte mål.

Johnny Olsen var hele denne sommeren og høsten den sentrale aktøren sammen med et antall kjente fjes fra Viking. Det er få andre mulige mistenkte enn Johnny Olsen. Hvorfor politiet ikke har vist den minste interesse er en gåte bare politiet kjenner svaret på.

17. mai 1996

17. mai ifjor siktet og skjøt Olsen med skarpt mot en mengde antirasister på Vålerenga i Oslo. En mann ble truffet i fingeren, mens en kvinne fikk skoen sin gjennomskutt. Heldigvis uten at prosjketilet traff foten hennes. Vi skriver november 1997, over halvannet år senere: Først brukte politet over et halvt år på etterforskningen for så å oversende saken til statsadvokaten. Deretter fikk politiet den sendt i retur fordi tiltalen var for tynn. Politiet hadde redusert den til legemsbeskadigelse. Statsadvokaten forlangte ny etterforskning. I mellomtiden slapp Olsen ut fra varetekt fordi politiet brukte for lang tid på etterforskninga. Tiltalen ble så omgjort til drapsforsøk. I oktober i år meldte Dagsavisen Arbeiderbladet at tiltalen endelig er ferdig utarbeidet. Det utroligste har skjedd. Statsadvokat Per Egil Volledal har selv redusert tiltalen til legemsbeskadigelse som medfører alvorlig skade. Kan noen forklare

Johnny Olsen på Stedet sommeren 1995. Stedet var hans faste utested på den tiden. Skuddene samme sommeren førte til at han ble kastet ut.

herværende redaksjon når en mann som fyrer med skarpt mot en menneskemengde på nesten 100 personer slapp unna med en slik tilale sist? Olsen som hevder han skjøt i været for å skremme har fått alle fordeler på sin side. En mengde vitner og fornærmede i saken som kan fortelle noe helt annet har ikke blitt tatt hensyn til.

Nå gjenstår det bare å se hvordan saken vil ende. En ting er sikkert; nazistisk motivert vold blir sjelden tatt alvorlig

NAVN [redacted]
PERSONNUMMER [redacted]
ADRESSE [redacted])
POSTNUMMER:0192 Oslo 1
TLF/FAX: Har Afa-mobiltlf.
ARBEID/SKOLE: Sosialklient.
BIL/MOPED:
UTSEENDE:Høy,sterk skin, med noen dreads. Går vanli
militærbukse, pilotjakke og hettegenser. Har [redacted] nå. [redacted]

NAVN: [redacted]
PERSONNUMMER:
ADRESSE [redacted] 139
POSTNUMMER: 3500 Hønefoss
TLF/FAX: 3[redacted]
ARBEID/SKOLE:
BIL/MOPED:
UTSEENDE:
ORG./GRUPPE: AFA, RAU.
DIV. AKSJONER:
DIV. UTFYLLENDE OPPL.: Har kontakt me[redacted] i Oslo.
PSYKE/VURDERING: Blir sett på som e[redacted] Hønefoss.

Overga Anti-antifas register

I begynnelsen av mars ringte Johnny Olsen og erklærte at han hadde trukket seg som aktiv nazist. Om han virkelig forsøkte å trekke seg ut av nazimiljøet tidligere i år var det kun en handling som tilsynelatende talte til hans troverdighet. I begynnelsen av mars overga Johnny Olsen på et tidspunkt store deler av Anti-Antifas registre til AFA.

I tillegg til AFA fikk også endel presseorganer i Oslo tilgang til arkivene, blant dem Dagbladet. Registerne omfatter et stort antall registreringsskjemaer på et antall personer i AFA, SOS Rasisme, Rød Ungdom, Oslo Skins og Natur og Ungdom. Mange av opplysningene stammer fra Karen Margrethe Espenes, men det er også verdt å merke seg at nazistene har samlet endel informasjon fra andre kilder. Man har registrert et stort antall medlemmer i Rød Ungdom og deres deltagelse på blant annet sommerleierne deres. Informasjonen er av en slik at art at den bare kan stamme fra f.eks. Postens registre. Dokumentene beviser det antifascister lenge har hevdet, nemlig at nazistene driver registrering av politiske motstandere. Olsens lister viser at Anti-Antifa registrerer sine motstandere på data navn, adresse, personnummer, poststed, telefon, bil, arbeid, utseende, gruppetilhørighet, psykisk vurdering (!) og hvilke aksjoner vedkommende har vært med på. I tillegg har man i mange tilfeller registrert foreldrene samt deres posisjon i arbeidslivet.

Enkelte medlemmer fra AFA er i Anti-Antifas registreringsskjemaer utepekt som mål for aksjoner og overfall. Den samme personen som 28. oktober 1995 ble forsøkt overfalt med pistol i Arups gate i Gamlebyen er i skjemaene utvalgt til en "av de første som må;.........". En av Blitz´ talsmenn er utpekt som "ett viktig aksjonsmål."

Johnny Olsens arkiver har vært til stor hjelp for det antirasistiske miljøet i kartleggingen av hvordan nazistene registrerer og forsøksvis overvåker antirasister og antifascister.

Olsen-coctail

I perioden da han overga Anti-Antifas (også noen ganger kjent som Anti-AFA) arkiver til AFA var Olsen mer en noensinne preget av depresjoner, angst og selvforakt. Han ble stadig sett overstadig berusa i sentrumsgatene i Oslo. Hans store spritinntak kombinert med en farlig psykotisk tilstand gjorde ham livsfarlig selv for hans egne folk.

I vinter hadde Johnny Olsen alvorlige problemer med ryktet sitt i nazi-miljøet. Spesielt i Oslo. Han hadde rotet det alvorlig til i huset på Alnabru. Stadig flere satte også spørsmåltegn ved hans forhold til politiet. Etter at Johnny Olsen løsnet skuddene mot en gruppe antifascister på Stedet i juli 1995 har han fått alle fordeler hos politiet og rettsvesenet. Milde tiltaler og korte varetekstfengslinger etter alvorlige handlinger som skyting og knivstikking har fått selv nazistene til å spekulere i hva han egentlig driver med hos politiet. Det er få forunt de fordelene enkelte av de brune voldsfanatikerne har hos personellet ved Grønland Politikammer. Sakene mot Johnny Olsen ville neppe ha blitt sluppet like lett om det var venstresida som sto bak den grove volden og drapsforsøkene. Gapet i forskjellsbehandlingen mellom høyre og venstre blir bare større og større.

Olsens likviditetsproblemer førte til at han til slutt måtte foreta en taktisk retrett. Han trakk ut fra miljøet i en kort periode og overlot huset på Alnabru til seg selv. I et desperat forsøk på sikre ryggen fri ringte han i begynnelsen av mars til en person i AFA og erklærte at han hadde hoppa av. Med det mente Olsen at hans tid som aktiv nazist var over. Selvsagt var det bare et skalkeskjul, i dag er han igjen observert i flere sammenhenger med sentrale aktivister i det ekstreme høyre. Populariteten hans var så minimal på et tidspunkt at en av hans få holdepunkter var Andreas Winsnes fra Folkereisning mot Krig. Sammen holdt de ut på fylla, mens verden gikk dem imot.

Andreas Winsnes venn

Den siste tidas rykter om at Johnny Olsen har trukket seg fra all aktiv deltagelse i nazimiljøet er rykter Olsen selv har satt ut. En mann som Johnny Olsen har i alle år spilt på flere strenger. Det tok ikke lange tida før han var inne på samme gamle sporet. Hans vilje til å trekke seg fra nazimiljøet var av heller kosmetiske og taktiske årsaker enn av en dypereliggende vilje til å gjøre opp med sin fortid som kjent nazist og dobbeldrapsdømt.

Hans bevegelsesmuligheter i Oslo kan bare begrenses av en sterk antirasistisk bevegelse.

Combat 18 til Norge?

Den siste tida har det versert rykter om at det berykta britiske Combat 18 vurderer å flytte aktiviteten sin til Norge. Antifascistisk Aksjon kan nå avsløre bagrunnen for Combat 18s bestrebelser i Skandinavia.

Det britiske antifascistiske tidsskriftet Searchlights Europaredaktør Greame Atkinson (norgesvenn og verdenskjendis) hevdet i en artikkel i Klassekampen 21. oktober at Combat 18 (C18) seriøst vurderer å flytte aktiviteten sin over til Skandinavia. Spesielt har Norge og Sverige vært inne i bildet. Denne informasjonen skal selvfølgelig tas alvorlig. Ifølge Atkinson har det blitt stadig vanskeligere for C18 å opprettholde aktiviteten sin i Storbritannia fordi myndighetene nå har begynt å slå ned på C18s virksomhet. Derfor leter man nå etter andre alternative land å basere platesalget fra. Det er ikke aktuelt å flytte C18 og deres plateselskap ISD Records til Tyskland på grunn av forbudet mot å produsere og spre nazi-propaganda. Skandinavia med sin liberale lovgivning og praksis vil derfor være et mye mer egnet alternativ.

I løpet av sommeren har Del Connor (også kjent som Del O´Connor) fra C18 vært på rundreise i Skandinavia. Han har bl.a. besøkt folk som støtter Ariska Brödraskapet (AB) i Gøteborg. En organisasjon som ikke går av veien for bruk av bomber og drap. Lederen for AB, Nicklas Löfdahl, sitter idag varetektsfengslet mistenkt for å ha sendt brevbomber til den svenske justisministeren.

Del Connor (nr. 2 fra venstre) som vaktmann i Blood & Honour Security.

Ny dimensjon

Men Searchlights påstander har en dimensjon som hittil ikke har vært kjent. Del Connor har nemlig spesielle interesser i Norge. I løpet av våren og sommeren har han i lengre perioder oppholdt seg her til lands. Årsaken er at 20 år gamle Tone Kolseth fra Furuset nylig har giftet seg med Connor. Etter hennes mildt sagt upopulære og flakkende tilværelse i det norske miljøet har hun endelig slått seg til ro med Connor. De har ved flere anledninger blitt sett i Oslo. Connor og Kolseth var tilstede på sesongåpningskampen mellom Vålerenga og Sarpsborg 20. april. På den måten forsøkte han å vise for antifascister at Combat 18 er i landet. Tilstede på samme kampen var også en rekke kjente fjes fra mer hjemlige trakter. Men Kolseth har fått nok av Norge og har flyttet til et bofellesskap hos en god nazivenninne i Gøteborgstrakten. Om Del Connor vil ha fast tilhold her eller leve en mer omflakkende tilværelse med base hos Tone i Gøteborg vil tiden vise.

Kolseths historie

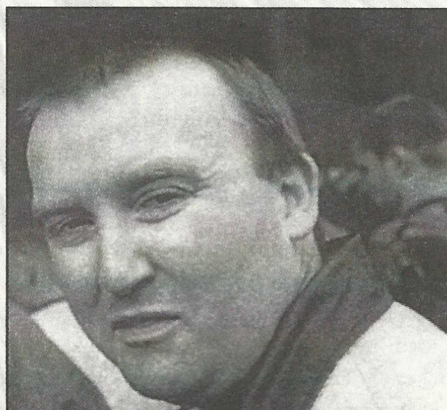
Hennes tid som aktiv nazist i Norge skriver seg tilbake til 1995. Hun var da aktiv i satanist-miljøet under pseudonymet Sylvania Gravenstein. Sammen med to venniner bodde hun i bofellesskap i Oslo. De tre sov i kister om dagen og gjennomførte ritualer om natta. Ritualene inkluderte drikking av hverandres blod og fotografering på den lokale kirkegården. Til slutt oppviste den eldste av dem på 23 år den ultimate ondskap da hun anga Tone Kolseth for å ha antent brannen som la Såner kirke i aske 25. mai 1995. Politiet avslørte de falske anklagene, men Kolseth måtte tilbringe 5 uker i varetekt. Hun slapp ut ikke ut før i mars 1996.

Allerede da hadde hun beveget seg et godt stykke bort fra satanismen i retning av rendyrket nazisme. Hun hadde et forhold til Frank Magne Larsen (tidligere omtalt i Antifascistisk Aksjon) fra Viking/Bølerskins. Og hun leide leilighet hos Ole Krogstad i Hokksund samme vinteren og bodde der sammen med Larsen. Forholdet gikk imidlertid i tusen knas etter Kolseths utroskap med andre mer prominente nazister.

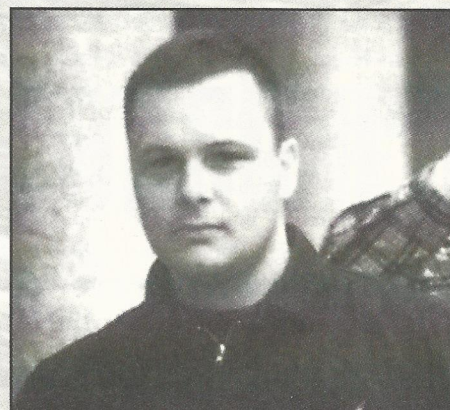
Kolseth var blitt en troende ideologisk nazist. Hun klippet av seg det lange satanisthåret sitt og fikk seg en tradisjonell "feather cut" som er vanlig blant skinhead-jenter. Hun skiftet også til tradisjonell

bonehead-stil i klesveien, ble medlem i Zorn 88 og etablerte kontakt med nazister i land som USA, Sverige, Spania og Tyskland. Hun begynte å reise på alt som fantes av nazi-konserter i Skandinavia, i tillegg til at hun ble invitert til Tyskland til konserter der. I januar i år hadde hun gjort seg så upopulær blant sine egne at hun heller reiste på nazikonsert i Gøteborg framfor å delta på åpningsfesten for huset på Alnabru. I Gøteborg kom nordmennene opp i slåsskamp med tyske nazister og det ble et svare leven. Bakgrunnen for hennes upopluaritet var nazi-miljøets ekstreme mannssjåvinisme hvor Kolseth ble utnyttet av flere av guttene i miljøet. Etterpå ble alle sjalu på hverandre.

Litt action fikk Kolseth også med seg da hun ble arrestert på Ensjø 17. mai i fjor etter at Johnny Olsen hadde skutt med skarpt mot en mengde antifascister. Kolseth er respektert for sin glødende nasjonalsosialistiske holdning av sine brevenner og kontakter verden rundt. Ved juletider i fjor reiste Tone Kolseth til England. Etterpå har hun trofast holdt seg til den over 10 år eldre Del som nå har blitt hennes mann og faste følgesvenn resten av livet.

Charlie Sargent, tidligere leder, ble sparka ut.

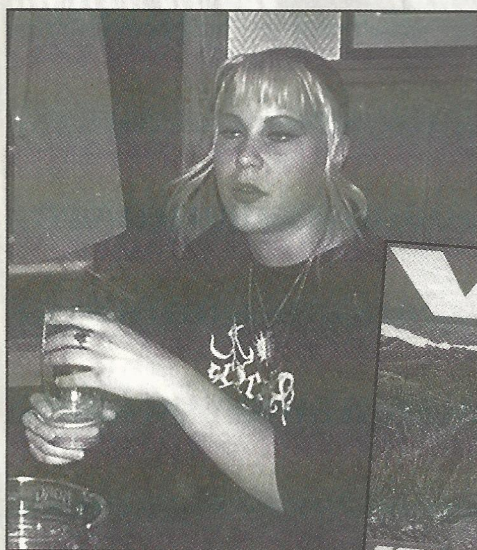

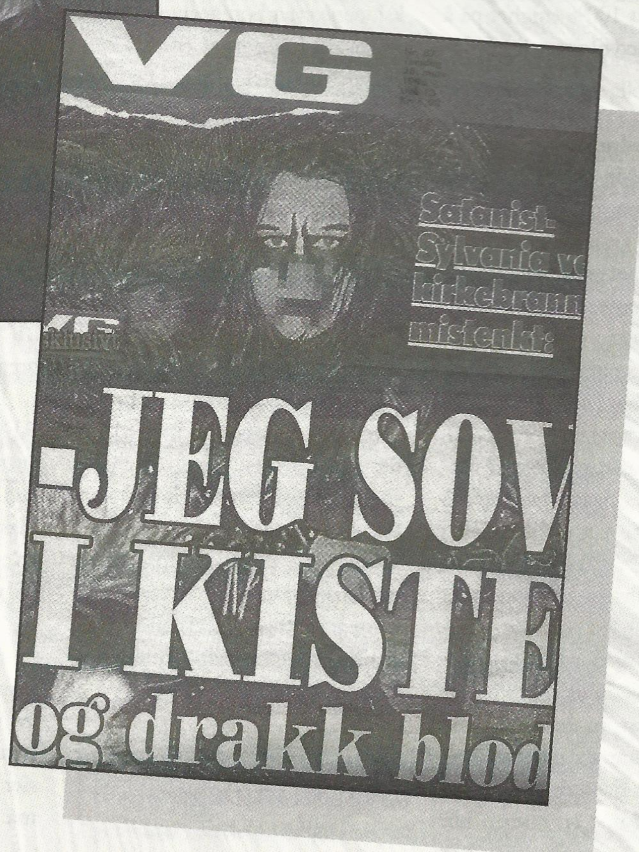
Will Browning leder Combat 18 idag.

Kámmbatt atten

Del Connors historie er mye lengre. Den går tilbake til Ian Stuart Donaldson og Skrewdrivers tid. Connors rykte, erfaring og tidligere vennskap med Ian stuart Donaldson har ifølge Searchlight gitt C18 muligheten til å videreutvikle ISD Records både hjemme og internasjonalt. ISD records håver i dag inn hundretusener til nazistene fra salg av CD´er med nazirock. Som følge av splittelsene i C18 etter at pengebruken til endel av lederne ble kjent, har den tidligere lederfiguren Charlie Sargent blitt sparket fra C18. Will Browning har tatt over og har Connor på sin side. Charlie Sargent har blitt beskyldt for å putte 800.000 kr. fra platesalget i sin egen lomme, men Will Browning har innrømmet at han har tatt opp imot 400.000. Intrigene om pengebruk og korrupsjon har kostet liv og lemmer i nazi-miljøet i England. Bombing og knivstikking av motstandere innafor nazi-musikkindustrien har allereda spredd seg til Danmark. Da Thomas Nakaba leder for den danske C18-avdelingen, i vinter ble arrestert under et forsøk på å sende brevbomber til kjente antirasister i England var også et av målene å ramme rivaler innafor det engelske nazi-miljøet.

Splittelsene i C18 har nå åpnet for et nytt samarbeid med British National Party som tidligere ble sett på som rivaler. Del Connor er også med i dette arbeidet. Hans base i England er i Wigham og C18 aktivistene der har forbindelser til fotballsupporterne rundt Rochdale.

Tone Kolseth som nazist (over) og satanist (til høyre. Kolseth er i dag gift med Del Connor fra Combat 18 i England. Under navnet Sylvania Gravenstein poserte Kolseth for VG 28. mars 1996. Hun er idag bosatt i Sverige.

Mer konflikt

Parallelt er det fraksjonering i nazi-miljøet med amerikanske Resistance og svenske Nordland på den en siden og Combat 18 og danske NS88 og Erik Blücher på den andre. Også dette dreier seg om kontrollen av CD-produksjon. En eventuell etablering av C18 i Skandinavia vil få kraftige ringvirkninger også inn i Norge. Framfor alt vil konflikten bli ført med langt hardere midler en hittil, her hjemme står de fleste på Nordlands side. Hva Del Connors ventede samboerskap med Tone Kolseth vil bety for nordmennene vil tiden vise.

I dag opererer Michael Knutsen og Ole Krogstad med henholdsvis NordEffekter og Boot Boys Records. Begge håver inn penger på salg av CD´er, flagg og merker i uilke varianter. Sentralt i den jevne strømmen av CD´er står Tor Erik Nilsens (tidligere Blücher) postordrenettverk i Sverige. Blücher forsyner bl.a. Krogstad med CD´er og materiell. Internasjonalt dreier det seg om millioner av kroner i omsetning. Uansett om C18 flytter til Sverige eller ikke vil ekteskapet Kolseth-Connor nok ha betydning for om C18 etablerer seg med en mer fast virksomhet i Sakndinavia eller ikke.

Kampen mot nazisme og nynazister må ta mange former

I nest siste nr. av «Antifascistisk Aksjon» leveres det under en bra overskrift et uryddig angrep på antifascister som «nekter å forholde seg til virkeligheten» og vil «passivisere all gatebasert aktivisme». Tonen i innlegget er fiendtlig og gir seg ut for å representere all erfaring gjennom de siste 10 åras kamp mot nazister. Antifascister må finne fram til en måte å diskutere viktige linjer på uten å kaste dritt på hverandre.

Hvem er antirasistene?

De gruppene som er «travere» i den antinazistiske kampen er AFA/-Blitz, RU/AKP/RV/SOS og IS. Disse 3 hovedgrupperingene har ulike mål og midler i kampen. AFA er organisert for å utføre militante aksjoner mot nazier, og har fungert som sjølforsvar og infosentral for «de militante» i og utafor Oslo. Rekrutteringsfeltet er opprørsk og antifascistisk ungdom, først og fremst fra Blitz-miljøet. Utfra målsettinga si må AFA sies å ha vært en suksess. Hvis antifascister fra andre miljøer skulle kritisere AFA for at de gjør en jævlig dårlig jobb overfor f.eks. fagbevegelsen og LO-Oslo ville dette være skivebom, fordi AFA ikke er organisert for og retta mot dette miljøet.

Andre antifascister er mest opptatt av at kampen ikke innsnevres til en håndfull militante ungdommer fra Blitz-miljøet, men må omfatte breie deler av befolkninga, fagbevegelsen og folkelige organisasjoner for å lykkes på sikt. Dette er grupper som mye vanskeligere lar seg mobilisere «på gata», men som utgjør en helt annen tyngde hvis de først mobiliseres. I Norge har vi den heldige situasjonen at den overveldende majoriteten av vanlige folk refleksivt har avsky mot nynazister og ideologien de står for. Stjerneeksemplet er folkefesten mot Arne Myrdal på Youngstorget, og et annet eksempel på god mobilisering og brei deltakelse er 3000 folk på gata og 100 organisasjoner tilsluttet «Aksjon Stopp Nazistene» januar 1996 etter bombeangrepet mot Blitz. SOS Rasisme er et eksempel på en slik organisasjon med ikke-voldelig formålsparagraf, og uttalt innretting for massemobilisering.

Hvem skal mobiliseres i kampen mot nazistene?

Det er flere måter å bekjempe nynazistene på. En av dem er å arrangere offentlige demonstrasjoner. Hensikten med en slik demonstrasjon er å mobilisere mange folk, å få markert motstanden mot naziene i media, og å utfordre ulike organisasjoner til å ta del i kampen mot naziene. En forutsetning for at vanlige folk deltar i demonstrasjoner, eller at organisasjoner slutter seg til, er at folk har tillit til arrangørene.

I mobiliseringsgrunnlaget sier arrangørene noe om hva slags type demo de ønsker seg. En mobilisering til en demo f.eks. mot Krystallnatta, 8. mars eller 1. mai på antifascistisk grunnlag gir et helt uproblematisk samarbeidsgrunnlag for de forskjellige antifascistiske gruppene, bl.a. å opprette vaktkorps og sette sammen en demoledelse. Hensikten er å mobilisere så mange folk og grupper som mulig. Hvis nazier angriper demoen er det 100% enighet på å forsvare seg med tilgjengelige midler.

Andre aksjonsformer

Det finnes både gamle og unge antirasister som gjerne stiller opp på militante aksjoner mot nazistene. AFA er et godt eksempel på dette i «moderne tid». Mobiliseringa skjer gjerne raskt, det er et stort poeng at snuten ikke er varslet og aksjonene blir i liten grad dekka av media (bortsett fra i etterkant). Vellykka aksjoner rekrutterer aktive antifascister, og er effektive for å hindre naziene i å etablere seg i området. Bl.a. AFA har gjennomført flere vellykka aksjoner mot naziene. Mislykka og lite gjennomtenkte aksjoner kan gi dagspressa god anledning til å stemple all antirasisme som «bandekrig» og kan svekke kampen mot naziene. Alt bildemateriale av antirasister som angriper noe eller noen blir faste gjengangere i løssalgspressa og på TV i mange år. I flere tilfelle er det vanskelig å vite sikkert hva resultatet av en militant aksjon blir, både dekning i media og i praktiske resultater.

Hva skjer når en brei demonstrasjon skal omgjøres til en militant aksjon «underveis»?

Hvis «vanlige» folk eller organisasjoner føler at de blir lurt til å stille opp på en fredelig demo som utvikler seg til å bli en konfrontasjon med politiet eller resulterer i alvorlig skadeverk, vil de ikke stille neste gang. Resultatet av dette er at deltakelsen snevrer seg til sekta med «yrkesaktivister» og blir stempla som «gjengkrig». Vanlige folk reduseres til tilskuere i media og passiviseres i kampen mot naziene. Parola om å lage demoer for de som likevel deltar (aktivistene) blir sjøloppfyllende.

«Konfrontasjoner med politi eller nazier fungerer mobiliserende.»

Det er alltid lurt å stille spørsmålet: «For hvem?» Det er helt klart at et angrep fra nazister eller politi mot antirasister fungerer mobiliserende på den antirasistiske bevegelsen. Eksempler på dette er f.eks. reaksjonene etter bombeangrepa mot Blitz, eller støtten til Stein Lillevolden som hatobjekt nr. 1 for Oslo Politikammer i mange år. Det er også helt klart at de fleste er i stand til å skille mellom angrep og forsvar. Haraldsheim var angrep - Sandaker var forsvar.

Uenigheten om metoder er høyst reell. Dette gjelder ikke proklamasjoner om å være mest mulig «virkelig antinazist», men om det skal være rom for andre strategier enn militante aksjoner mot naziene. Det finnes f.eks. et faglig «opposisjonsmiljø» i Oslo LO som har gitt pengestøtte og politisk støtte til ulike antinazistiske demonstrasjoner og aksjoner. Er støtte fra dette miljøet i den antinazistiske kampen helt uinteressant for f.eks. AFA?

En SOS-aktivist

Svar til innlegg

Artikkelen debattanten henviser til sto i AFA#14/97, og var i det store og hele en kommentar til samarbeidet rundt demonstrasjonene på Alnabru. Det er ikke til å stikke under en stol at samarbeidet var både turbulent og tidkrevende. Tiltider så turbulent at vi i AFA ble usikre på enkelte organisasjoners hensikter. Ikke fordi vi tviler på at uenighetene om midler er høyst reelle, men fordi vi på et tidspunkt ble tvunget til å gå inn i endeløse diskusjoner framfor å gjøre det vi måtte. Stoppe nazistene.

Samarbeid er nødvendig. Dette påpeker både artikkelskriver og debattant, og vi i AFA mener at vi aldri har stått i veien for et samarbeid i slike nødvendige situasjoner. Likevel mener vi at enighet ikke alltid er like nødvendig. Og et forsøk på å skape dette vil antakelig aldri føre til noe mer enn nettopp, -spill av tid.

Debattanten anklager AFA for å "kaste dritt" på resten av det antirasistiske miljøet. Dette er basert på to muligens noe sleivete kommentarer i en ellers saklig artikkel. AFA magasinet er det eneste fora vi (i AFA) kan bruke til å diskutere konflikter i den antirasistiske bevegelsen, uten å spre konflikter til "offentligheten". Vi ser det som et stort poeng å vise antirasisters enigheter, framfor bevegelsens "såre punkter", og holder oss dermed for gode til å ta diskusjoner i f.eks. massemedia. Hva drittslenging angår, er det et mye større overtramp å ta avstand fra en samarbeidspartners linje på "Redaksjon 21"*, enn å slenge litt med leppa i et organisasjonsmagasin.

Debattanten gir inntrtykk av at AFA er en gruppe som kun tar seg av militante aksjoner, og som hverken ønsker- eller er kapable til- å massemobilisere. Dette er galt, fra en ende til en annen. AFA har uten tvil vært en viktig drivkraft bak store, "fredelige" massemobiliseringer de siste årene, og "normal" grunnplansaktivisme utgjør størstedelen av vårt arbeidsfelt. Vi har tatt konsekvensen av det debattanten sier i sin overskrift: "Kampen(...) må ta mange former", og denne

analysen mener vi selv at vi lever etter.

Når vi i AFA mobiliserer åpent foregår dette uten de skumle hensiktene debattanten henviser til, når han forteller at folk føler seg lurt til en demonstrasjon. Hvis vi mener at en sak krever militant mobilisering, går vi ikke inn for å få med oss kvinnen i gata, barn, bestemødre og tolvåringer, slik skribenten også påpeker. Derimot har vi aldri noen garanti for at ikke tolvåringene blir spinnville (slik faktisk tilfellet var på den siste Alnabrudemonstrasjonen) uten at vi ber om det, og det er verken mulig eller ønskelig å hamle opp med private initiativer midt i en demonstrasjon.

Når AFA først og fremst rekrutterer hos ungdom, mener jeg at dette ikke sier mest om AFA, men mest om den politiske ståa generelt. Det er først og framst ungdom som engasjerer seg i den antifascistiske kampen, enten de gjør det i SOS eller i AFA.

Debattanten spør om samarbeid eller støtte fra fagbevegelsen er uinteressant for oss. Han framstiller en soleklar årsakssammenheng mellom militans og manglende støtte, som vi i AFA ikke kan si å kjenne oss igjen i. Fagbevegelsen har engasjert seg i en rekke initiativ tatt fra AFA/Blitz-hold. Opplagt er vi ikke flinke nok til å dra nytte av potensialet i fagbevegelsen, men manglende bruk av alliansepartnere generelt er ikke kun et problem i AFA.

Når det er sagt, er vår erfaring er at den største skepsisen til AFA skapes av noen av de vi ser som viktige samarbeidspartnere. Det har jo skjedd før at AKP-folk bevisst har motarbeidet oss i sine faglige kretser...

*Jeg henviser her til RUs opptreden etter mot-demonstrasjonen utenfor den Sør-Afrikanske ambassaden 18/10.

Antifascistisk rundtur

Rapport fra Tønsberg

Nazimiljøet i Tønsberg har vært og er et miljø med store svingninger. I visse perioder er det flere aksjoner og høy intensitet. Mens det i andre perioder er rolig, med liten aktivitet, lite festing og derfor liten rekruttering og aksjoner.

Nazistene pleier tradisjonelt å bli mer aktive etter skolestart hver høst. En av grunnene til dette er at det foregår en rekruttering blant annet på yrkesskolen i Tønsberg - i år går det rekordmange av de mest aktive fascistene der.

Bortsett fra en frisk start på høsten, med hele den brune skokken samlet for å høre Carl I. Hagen tale på torget i Tønsberg lørdag 30. august, har det til nå vært en høst skånet for de aller største problemene fra det holdet.

TAU og AFA har nå endelig kommet godt i gang med bokkaféen som lenge har vært planlagt. Bokkaféen har mottatt 10 000 kr. i støtte til prosjektet fra «Solofondet». Bokkaféen ligger i lokalene til det gamle biblioteket i Tønsberg. Åpningen i seg selv samlet over 100 personer. Blader, nyhetsbrev og annen litteratur blir det mulig å lese i kaféen, og en kan kjøpe t-skjorter, tøymerker, mat m.m. Det har vært holdt antirasistiske konserter og foredrag og det planlegges flere i fremtiden.

Ut på gata!

9. november, altså «Krystallnatta», har Tønsberg i flere år vært det stedet i landet som har samlet flest på denne dagen, med 500 til 800 deltakere. Dette er derfor en stor og viktig markeringsdag. TAU og AFA legger mye arbeid ned i arrangementet denne dagen - og for alle som leser dette er oppmøte selvfølgelig obligatorisk!

Allerede en uke etter Krystallnatta dvs. 14 - 22 november, arrangerer TAU, AFA, Tønsberg kommune, Innvandrersenteret m.fl. en Flerkulturell uke i Tønsberg. Dette er en uke med antirasistiske arrangementer: skoleforedrag, konsert, torgappeller (også på Farmandsstredet, nå hengestedet til bare noen få nazzer), stand'er, gåteteater, seminarer (i bokkafeen, det nye biblioteket og på ungdomsklubbene), kveldsarrangement med matretter fra mange kulturer, og flere andre viktige antirasistiske markeringer som planlegges i skrivende stund.

Aktivitet

Under presenteres et utvalg aksjoner, demoer og andre hendelser i Tønsbergdistriktet som er med på å tegne et bilde over situasjonen og hva som har skjedd:

- 11. april: AntiFascistisk Aksjon var i debatt med «Utekontakten» i Tønsberg på NRK-Vestfold. Denne debatten var et resultat av utspillet fra «Utekontakten» noen dager tidligere. «Utekontakten» uttalte at «Antirasister og nazister er like ille», de gikk ut og krevde mer penger for å arrangere flere «Hemsedalturer» for nazistene. Nå ville de også ha penger til å ta med antirasister. AFA mente det forvrengte synet om at antirasister skal «kureres for sin antirasisme» er helt hinsides og historieløst. Det ble sendt ut en pressemelding og dette resulterte i en debatt på radioen med Per Egil Aas (utekontakten) og intervju med AFA i «Lokalavisen Tønsberg» 23. april.
- 30. april: Natt til 1. mai arrangerte AFA, TAU og Sandefjord SOS Rasisme punktmarkering på Tønsberg torg kl. 23:30. 150 deltok i denne markeringa. Politiet som denne kvelden hadde lagt en jernring rundt Tønsberg, tauet inn to nazister og ila dem 8000 kr. hver i bot.
- 1. mai: Årets antirasistiske 1. mai arrangement i Tønsberg var svært vellykket, med hele 500 deltakere. Samorgtoget, som ble arrangert tidligere på dagen, samlet bare 130.
- 14. mai: Roger Stiansen ble idømt 9 måneder ubetinget fengsel for flere tilfeller av overfall på antirasister.
- 27. mai: Nazist fikk 45 dager ubetinget fengsel og 45 dager betinget fengsel, etter å ha erkjent seg skyldig for overfallet på antifascister på rutebilstasjonen lørdag 12. oktober i fjor.
- 7. juni: I Sandefjord ble det arrangert et demonstrasjonstog og et arrangement mot de brutale overgrepene mot Kurderne i Tyrkia.
- 13. august: Rettssaken mot Andreas Iversen startet. Han var tiltalt på 7 punkter for hovedsaklig vold mot antirasister. Ble to uker senere dømt til 4 måneder betinget fengsel, som betingelse må han oppholde seg utenfor Vestfold i to år. Bryter han disse betingelsene fører det til 4 måneder ubetinget fengsel.
- 16. august: Flere Tønsbergnazister, blant dem Roger Stiansen deltar ved årets Rudolf Hess-marsj i Køge i Danmark.

Det ble over hele Vestfold arrangert aksjoner på de skolevalgene FLP deltok på. Det har også vært arrangert flere fredags-demoer mot en nyåpna strippebar i Sandefjord. Det er viktig å være oppmerksom at Fredrik Pedersen nå er tilbake i nazimiljøet, og har igjen blitt aktiv etter en periode med å ligge lavt i miljøet.

Antifascist Cyber Action

AFA på nettet

Det har vært endel misforståelser angående adressa til AFAs hjemmesider. Det er også lenge siden sidene våre ble oppdatert. Det beklager vi. Vi lover at dette vil ble retta opp, men det vil ta litt tid. Følg med. Til glede for våre trofaste lesere har vi nå gjort det enkelt for alle og nå oss via nettet.

Ny adresse til våre hjemmesider:

www.antifa.org

e-post: antifa.riksnett.no

Antifascistisk Aksjon
Postboks, St. Olavs plass
0130 Oslo
fax: 22 11 23 49

AFAS tipstelefon
920 33 659